

Dr. Buni Cocar

NEVASTA

fără

CĂSĂRI

Câteva note biografice

Buni Cocar s-a născut la 24 Decembrie 1952 în comuna Lescovița, un sat din Sudul Banatului. Parintii lui, Ana și Cornel au fost credincioși bapțiști, tatăl fiind pastor în acea zonă. Are un singur frate, Beniamin (Beniamin este pastor în Atlanta).

Buni a studiat la Seminarul Teologic Baptist între anii 1974 și 1978. După absolvire a slujit ca pastor în Biserici locale Baptiste din Valea Jiului și din București. Buni a fost mereu preocupat de lucrarea Duhului Sfânt în prezent și Duhului Sfânt îi datorează absolut totul.

În 1986 a emigrat în S.U.A. împreună cu soția Mariana și cei trei copii: Eunice, Emanuela și Bunyan. S-a stabilit în Chicago unde trăiește și astăzi. Acolo li s-a născut și al patrulea copil, Samuel. (Actualmente, Bunyan este pastor în Dixon, Illinois iar Samuel este student la o școală teologică din Deerfield, Illinois)

În S.U.A., Buni a intrat într-un teritoriu nou pentru el: Psihologia. "Din curiozitate și din ... nevoia de a-mi susține familia."

A lucrat într-o clinică timp de 16 ani, când a realizat că locul lui este numai în slujirea lui Dumnezeu. Atunci la jumătatea anului 2002 a abandonat imediat serviciul și s-a pus complet la dispoziția lui Dumnezeu.

A început să călătorească în diferite locuri de pe glob, după cum îl călăuzea Dumnezeu, lucru pe care-l face și astăzi. Apoi a început să scrie despre Dumnezeu, despre lucrarea Lui și despre lucruri pe care le-a trait și pe care le-a învățat.

Cartea de față este ieșită din interacțiunii cu oamenii întâlniți în cale. Nu este un "Manual" despre dragoste sau despre căsătorie. Este o simplă depanare de amintiri împletite cu lecțiile ce se desprind din ele.

Cu multa dragoste

Dr. Buni Cocar

Buni Cocar

**Nevastă
fără
CUSUR**

Văd eu clar că-n toată firea,
Oricât stau și mă socot,
Legile ce-a pus iubirea
Biruie și sfarmă tot.

St. O. Iosif

Cuvânt înainte

“Numele tău este ca o mireasmă vărsată”

“Dacă vrei să ai o căsătorie fericită, trebuie să te rogi mulți ani lui Dumnezeu ca să-ți dea omul potrivit...” așa vorbea un predicator din Arad prin anii 1969-70. Am decis și eu atunci să încep rugăciunea pentru viitorul meu soț.

“Doamne dă-mi un soț după inima Ta, consacrat lucrării Tale.” Această rugăciune mi-a fost “dată” de sus pentru că în realitate nu mă gândeam că mă voi căsători cu un pastor ... totuși ...

În primăvara anului 1976 după o slujbă a Bisericii, un tânăr frumos, cu părul numai cârlionți mi-a cerut permisiunea să mă conducă acasă. În fața casei parintești mi-a spus simplu: “Am primit încredințarea că vei fi soția mea...” și imediat m-a asigurat că nu a fost ideea lui ci a Lui Dumnezeu. Mi-a mai spus că și pentru el situația părea cam ciudată.

N-am avut cuvinte pregătite, nici inspirație pe moment ... iar el a continuat : “Eu voi pleca într-o vacanță de 40 de zile și la reîntoarcere sper să primesc răspunsul tău.”

A plecat ... iar eu știam despre el doar că este seminarist și că are o bună memorie (așa i se dusese vestea printre colegi).

În acele 40 de zile am căutat “dovezi” că omul care mă cerea în căsătorie era cel rânduit de Dumnezeu. Doream cu pasiune o căsătorie deosebită, o relație în care dragostea să rămână mereu proaspătă. M-am rugat intens și am postit. Dumnezeu în bunătatea Lui mi-a răspuns la toate întrebările mele și mi-a dat certitudinea că Buni este cel ales de El pentru mine, ca să alcătuim o familie și o echipă de slujire.

Căsătoria noastră a fost făcută mai întâi în cer; Domnul a inițiat-o și El a și binecuvântat-o, de aceea a rezistat prin toate încercările și crizele inerente vieții. Cu adevărat “Funia împletită în trei nu se rupe.”

Dumnezeu a fost Sprijinul nostru. El a fost prioritatea noastră și El ne-a binecuvântat în toate privințele. Prin harul primit am experimentat “viața la etaj superior”.

A Lui să fie toată slava și recunștinta!

Mariana Cocar

Prefață

Cu ani în urmă, nu toți iubitorii de carte doreau literatura creștină. Ideea că textele Sfințelor Scripturi erau de ajuns avea destui adepți! La ce ar putea folosi o asemenea scriere și cui? Dacă Biblia este Cartea tuturor cărților, dacă este insuflată de Duhul Sfânt, la ce bun un text suplimentar?

Era știut că unul dintre cei mai valoroși scriitori, recunoscut astfel în întreaga lume a literaturii, se mulțumea cu lectura textelor sacre, începându-și lectura cu întâia Carte – Geneza – în prima zi a anului și sfârșind Cartea Apocalipsei în seara întâlnirii cu noul an! Se întorcea la Cartea Genezei o zi mai târziu.

Mulți dintre autorii de literatură au mărturisit că singura carte de care nu se puteau lipsi era Biblia. Însă câți dintre ei s-au încumetat să iasă afară din sfera ficțiunii?!

Eram foarte tânăr... Destule lucrări scrise de autori creștini din afara granițelor ajungeau în posesia noastră pe căi necunoscute mie, iar Oral Roberts, Kathryn Khulman sau David Willkerson nu mai puteau fi socotiti străini!

Ce ne puteau ei releva mai mult decât putea să o facă Scriptura? Dacă cuvintele Domnului Isus, păstrate pe filele Noului Testament, mărturiile ucenicilor sau epistolele apostolului Pavel, nu puteau avea un impact în viața oamenilor, cum se putea lăsa ispășită de o asemenea încercare Kathryn Khulman?

Realitățile lumii noastre de atunci nu aveau nimic în comun cu personajele despre care citeam în cărțile lui David Wilkerson... Unde se sfârșea realitatea și de unde istoriile erau rodul unei imaginații bogate, nu aveam de unde afla! Cine se putea pune chezaș că toate acele povestiri se petrecuseră aievea ? Și, dacă traducătorul nu era un cunoscător rafinat de limbă română, cu siguranță că a doua oară dorința de a mă apropia de acea carte nu mai încolțea în mine. Pe rafturile bibliotecii de acasă, ascunse privirilor, în spatele rândurilor de cărți ale clasicilor români, existau asemenea traduceri, iar unele – credeam eu – nu făceau un serviciu vorbitorilor de limbă română și nici măcar credincioșilor.

Părerile erau împărțite... iar eu hotărâsem să rămân la lectura Sfințelor Scripturi fără să mă las ademenit în nici un chip de vreuna din cărțile primite pe ascuns!

Nu îmi amintesc în ce împrejurare, tata m-a întrebat zâmbind: înțelegi tu ce citești? Și mi-a făcut cunoștință cu unul dintre personajele Noului Testament – Evanghelistul FILIP, care a slujit drept călăuză unui famen etiopian, pe drumul pustiu „care cobora de la Ierusalim la Gaza!”

Aveam să înțeleg că ei, Oral Roberts, Kathryn Khulman, David Wilkerson și câți alții, prin cărțile lor nu căutau recunoașterea în lumea autorilor de literatură, ei fiind ucenici ai Domnului Isus și călăuze celor care își căutau cu greu drumul spre Cetatea Cereasca!

Nu știm cu certitudine, dar putem bănuși din ce motive Dr. Buni Cocar s-a decis relativ târziu să prezinte publicului prima sa carte, mulțumindu-se până la debutul editorial doar cu articole pe care nu le semna sau traduceri publicate în reviste cu tiraj redus.

De la început s-a lăsat atras de subiecte trecute sub tăcere, care nu ar fi trebuit amintite, sau de idei care puteau deranja anumite grupări creștine, nu pentru a stârni controverse, ci din dorința de a răspunde unor întrebări la care, parca, nimeni nu se mai încumeta să dea un răspuns!

Cartea de față s-a născut din necesitate!

Familia!

Un alt subiect care a fost neglijat până nu demult, în ciuda faptului că familia, și mai ales familia creștină!, de mai bine de o jumătate de secol se află în stare de asediu. Despre familie se vorbește destul, fără să se intre în detalii și, de cele mai multe ori nu este aria de expertiză a vorbitorilor, care se rezumă la sfaturi bătrânești și inutile! Despre familie se scrie destul, dar cei îndreptățiți o fac, într-adins parcă, doar pentru înțelegerea erudiților!

Dr. Buni Cocar s-a așezat la masa de scris cu nădejdea că, așternuse pe hârtie, într-o anumită ordine, părerile personale și textele atât de cunoscute ale Scripturilor, împletite cu mărturii și biografii culese de-a lungul anilor, vor fi de folos cititorilor! Fără îndoială, autorul nu se adresează specialiștilor, ținta lui fiind cei mulți, a căror căsnicie este în primejdie sau celor ce doresc să întemeieze un cămin.

Să îl recomande pe autor într-o asemenea încercare doar diplomele primite de la universități de prestigiu de pe continentul American în urma studiilor de psihologie?

Despre Filip știm puțin... poate la fel de puțin știm despre Dr. Buni Cocar... atât cât ne-a lăsat să aflăm în cărțile publicate până acum, căci paginile propuse de el cititorului au nuanțe autobiografice.

Pentru unii, este evanghelistul prin care au auzit pentru prima oara Vestea Bună!
Pentru alții, el este omul prin care Dumnezeu a hotărit să îi vindece !

Mie îmi amintește de Filip, care a ales între forfota orașului și un drum părăsit și prăfos pentru a desluși Scripturile unui famen, pentru ca Dr. Buni Cocar a renunțat la o carieră de succes în serviciile sociale americane și a ales călătoriile misionare printre românii de pretutindeni... un Filip care a ales între o sală neîncăpătoare cu o audiență promițătoare și o mână de credincioși însuflețiți și de nezdruccinat în credința că ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ÎNCEPE DE AICI ȘI CĂ, ÎN ACEASTĂ ÎMPĂRĂȚIE, MINUNEA ESTE REALITATEA PE CARE O TRĂIESC ÎN FIECARE ZI, CARE NU ȚINE DE DOMENIUL VISULUI NĂSCUT DIN DORINȚĂ SAU DIN MULȚIMEA GÂNDURILOR.

Viorel Bulgar

Bărbat fără cusur

- Dorința dumneavoastră mă onorează și recunosc, sunt puțin surprins să aflu că vreți să ascultați opiniile mele despre acest subiect: partener fără cusur. Mie nu-mi este prea greu să le prezint, dar nu știu dacă aveți destul timp la dispoziție...

- A fost inițiativa noastră ...să stăm de vorbă ...

- ... Atunci ... așezați-vă cât mai confortabil și ... putem începe. ... A, să nu uit, puteți să mă întrerupeți oricând voiți. N-am neapărat o ordine dinainte stabilită în ceea ce voi spune și poate că întrebările dumneavoastră mă vor ține pe ... un drum cât mai drept.

Voi vorbi bineînțeles și despre lucruri controversate pe care le-aș evita, dacă dragostea pentru persoanele care mi-au arătat lucruri bune în viață, nu m-ar constrânge.

*

Am o datorie... și trebuie să vă împartasesc mai întâi crimpeie din viața doamnei Valerie Waller, cunoscută de mulți drept "Valerie din Ierusalim." O creștină!

Locuia, prin anii '80 la Ierusalim, ca străină, dar se simțea "de a casei" în cetatea lui David. Pentru ea, străvechiul Ierusalim, orașul care a văzut atâtea războaie, era orașul etern al ... păcii, așa cum îi este numele.

În ciuda vestilor rele care zilnic colindau cetatea, a nenumăratelor atentate singeroase care zguduiau nu numai edificiile, ci și a faptului că era septuagenară, ea se bucura de pace în sufletul ei. Era o pace primită de la Printul Păcii, Proprietarul cetății și a "Porții lui de aur."

Marturisesc că Ierusalimul și în general Israelul îi dădeau o siguranță și un confort pe care nu le avea nici în Texasul de unde provenea. Când obosea să se recreie în "Grădina

Mormintului” sau pe “Muntele Fericirilor,” locurile ei preferate, un fel de “vortexuri” legate de viata lui Isus si recomandate de ingeri.

Valerie era misionara, dupa “voia Stapinului” in Ierusalim, Israel, Samaria si in ... lume. De aceea era vesnic in miscare.

*

In tara venise cu mesaje si cu daruri pentru familiile evreilor plecati din tara Basarabilor. Se considera onorata sa ajute evrei fiindca avea incredere in promisiunea data de Dumnezeu patriarhului Avraam: “Voi binecuvinta pe cei ce te vor binecuvinta.” (Geneza 12:3)

Valerie nu putea sa-si refuze sansa unei noi binecuvintari.

S-a pornit la drum in pofida greutatilor ce le implica o vizita dincolo de “Cortina de fier.” Umbla insa prin credinta. ***Credinta era meseria ei, domeniul in care devenise o “specialista” si credinta ii da putere sa razbata prin asperitati.***

Valerie, aveam sa descoper, facea mereu acte filantropice si cred c-avea vocatie in acest domeniu. Nu o vocatie naturala ci avea un dar spiritual, un dar al Duhului Sfint. Darul ajutorarii celor nevoiasi. Era chemarea ei de la Dumnezeu.

Nu se temea sa faca bine. Se temea sa nu faca bine fiindca se simtea constrinsa, “datoare.” Tot ce avea primise de Sus si se straduia sa fie “un bun ispravnic” al bunurilor primite. Stia prea bine ca de cele mai multe ori filantropia este ... aspru pedepsita. Ea lucra inasa pentru Dumnezeu si impreuna cu Dumnezeu. Lipsa de gratitudine a semenilor, cu care a facut deseori cunostinta, n-a putut s-o devieze din alergarea ei spre tinta si spre podium ceresc.

*

Ne-am intilnit, fiindca in ajunul calatoriei ii venise (primise) gindul sa caute in Romania si neevrei iar un inger i-a vorbit despre mine. Ne-am inteles din prima clipa. Se parea ca ne cunoastem de o viata.

In scurt timp Valerie a devenit “mama” mea spirituala. Tocmai in acea vreme mama mea biologica a fost mutata la Dumnezeu. Poate ca Valerie a fost trimisa de Duhul ca sa intareasca si sa mingiie familia mea. Prin ea Dumnezeu imi dadea un “semn de viata.”

(Mi s-a-ntimplat de multe ori, cind credeam ca Dumnezeu m-a parasit sau ca m-a lovit ca pe un vrajmas, tocmai atunci El lasa sa vina in viata mea o binecuvintare asa de neobisnuita incit nu puteau exista dubii in ce priveste identitatea Expeditorului)

Valerie ne-a “cucerit” prin felul ei de manifestare. Un fel daca nu unic, in mod sigur, rar intilnit: ii placea si se complacea in comunitatea de credinta si de suferinta pe care a aflat-o in Tara Mioritei.

Umiliti si obiditi erau destui in acele vremi, asa cum sunt si cum vor fi mereu in istorie. Pe multi Valerie i-a cautat.

Cum auzea de necazuri, antenele filantropice i se activizau. Orice propunere de ajutorare a saracilor i-as fi facut, ea o primea cu bucurie de parca era invitata la vreo nunta si apoi facea tot ce stia si tot ce-i statea in putinta pentru ca semenul ei sa sufere cit mai putin.

Mergea si pe la nunti, se imbraca elegant, imbarbata mirii, dar parea ca se sfieste, ca nu se afla exact unde ii este locul ... “elementul “ ei natural fiind printre suferinzi. Fericitii, parea sa spuna, se descurcau si fara ea.

Avea un devotament de mucenica in intreprinderile ei caritabile. Investea de multe ori si bani dar mai ales timp si energie. De multe ori se dovedea experta exact in problema cu care te confruntai.

De religie era “cercetatoare de orfani si de vaduve” dupa definitia enuntata in Biblie:”

***“RELIGIA CURATA SI NEINTINATA
INAINTEA LUI DUMNEZEU TATAL NOSTRU
ESTE SA CERCETAM PE ORFANI SI PE VADUVE
IN NECAZURILE LOR...”***

(Iacov 1:27)

Zarva si framintarea popoarelor n-o atragea. Ea facea echipa cu Domnul Isus. Cind i se ivea ocazia, vizita Biserici locale fara sa faca vreo deosebire intre nuantele crestine.

In copilarie si-a insusit religia parintilor si a strabunilor ei dar nu s-a oprit acolo. A auzit si “ce zice Bisericilor Duhul.” A cercetat si a cautat pe unde si cum a putut iar din cele gasite a pastrat in sufletul ei tot ce i s-a parut bun. (I Tes. 5:22)

Pentru ea, o Biserica, ca sa fie adevarata Imparatie a lui Isus, trebuia sa fie vie, iar viata Bisericii o citea in cintarile pe care le intona credinciosii la inchinare. Credea ca o Biserica trebuie sa cinte mereu “o cintare noua.”

Fusese sora de caritate o viata intreaga. Iubea bolnavii si cauta mereu remedii pentru ei. Tot ce stia punea in slujirea semenilor.

In Ierusalim la spitalul Hadasa a gasit odata un copil abandonat, Ariel. Acesta fusese lasat acolo de parintii lui fiindca se nascuse orb si rahitic. Nu erau sperante pentru el.

Valerie, cind l-a vazut, l s-a facut mila de el si l-a facut copilul ei de suflet.

L-a ingrijit ca egiptenii pe Moise, cu deosebirea ca ea stia tot timpul ca nu creste un viitor faraon pentru un tron pamintesc. Ea crestea un om, un om pentru Dumnezeu si pentru eternitate.

Era incintata de micile lui progrese. Mici, pina in ziua in care a incercat sa-i faca o fotografie. Atunci a observat o tresarire la copil, care a parut deranjat de "blitz."

Ca fulgerul s-a dus si a raportat imediat doctorilor descoperirea cit si speranta ei iar acestia au confirmat-o: copilul nu era orb sau nu mai era orb. Doctorii au facut partea lor iar copilul a fost facut sanatos. Din toate punctele de vedere.

Ariel (Leul lui Dumnezeu) cu adevarat!

Bineinteles ca vindecarea a venit de la Dumnezeu dar Valerie a cautat-o. Practic a cautat-o bijbiind si a fost recompensata de Dumnezeu pentru aceasta.

Cind parintii lui Ariel au aflat despre miracol s-au repezit la spital sa-si ceara copilul inapoi si bineinteles ca Valerie a fost bucuroasa sa-i vada fericiti...Copilul era al lor si de drept si de fapt. Transfigurati de bucurie, l-au luat imediat acasa. Au mai luat insa si altceva, au "adoptat-o" in sufletul lor si pe inimoasa texana.

*

In Israel, Valerie a devenit scriitoare si purtatoare de cuvint a guvernului israelian. O straina! O noua Rut. O moabita moderna acceptata de acest popor.

Intr-adevar ea a putut spune impreuna cu apostolul Pavel: "Pot totul in Hristos care ma intareste." (Filipeni 4:13)

*

Desi ne intelegeam mai totdeauna, nu ne asemanam deloc. Ea era ultra organizata, super disciplinata, mereu in alerta si totdeauna constienta de prezenta lui Dumnezeu in viata ei. Credea intr-un Dumnezeu viu, real, bun, preocupat mereu de om si mai ales contemporan cu noi.

Eu in schimb, eram destul de ... cum sa zic? ... propun sa lasam asta pentru alta data ... Oricum Dumnezeu nu-si mai aduce aminte cum eram si incep sa uit si eu. Am fost mereu multumitor sa pot cita versetul al doilea din caintarea intitulata: “Tu nu pleci”

“Au fost odata fluvii de pacate,
Dar Singele salvarii a spus: “NU”
Oricite au fost eu le-am uitat pe toate
Si bine stiu ca le-ai uitat si Tu.”

*

Cred ca Dumnezeu a rinduit intalnirea noastra pentru scopuri spirituale. El mereu isi urmareste telurile in noi si cu noi. (De multe ori El pune oameni laolalta fiindca impreuna acestia pot realiza planul Lui.)

Pina astazi nu stiu sa-i fi fost in vreun fel de folos (poate ca i-am dat doar ocazia sa-mi faca bine, dar aceasta nu chiar poate fi numita contributie.) Pot afirma insa cu convingere, ca ea m-a invatat destule lucruri pentru care ii sunt recunoscator lui Dumnezeu, ei si, nu in ultimul rind, familiei ei care i-a inlesnit munca pe paralele si meridiane.

Ea m-a invatat mai “cu de-a maruntul” despre politetea adevarata, despre recunostinta, despre respect si despre sensibilitate vis a vis de semenii mei. (Eu aveam mult de lucrat la aceste capitale.) Ea mi-a vorbit putin despre acestea dar multe mi le-a aratat in propria traire.

Era evidenta in viata ei traditia sudistilor, influenta mediului crestian in care fusese crescuta, dar mai ales se vedea mina Domnului Isus. El o slefuieste toata viata si spre sfirsitul ei, o folosea cu putere si o insotea pretutindeni.

*

Acest “vas ales” si credincios a fost sotie si mama si a avut partea ei de dureri care insotesc indeobste dragostea... Dumnezeu n-a scutit-o de incercari dar nici n-a lasat-o singura prin ele.

Valerie si l-a apropiat mult pe sotul ei, pe plan spiritual si emotional, prin apropierea ei de ... Dumnezeu. Cred c-a invatat aceasta tot de la primul israelit, Iacov. Acesta cind a ajuns la un punct extreme de critic in relatia cu fratele sau Esau, a decis sa se impace cu ...Dumnezeu. Cind acest lucru s-a realizat, relatia cu Esau a devenit exemplara. A mai fost si observatia regelui Solomon care spunea:

***“Cind ii sunt placute Domnului caile cuiva
Ii face prieteni pina si pe vrajmasi.”***

(Proverbe 16:7)

Dupa o cearta de pomina cu Fred, Valerie a cautat “butonul de panica.” A fost imediat convinsa de Duhul Sfint, ca s-au certat fiindca Domnului Isus nu i-a placut de ... ea si de atitudinea ei. A capatat siguranta ca o relatie fericita cu Fred era posibila numai dupa ce isi va reglementa relatia ei cu Dumnezeu. Fred nu mai parea sa fie un factor esential al ecuatiei in acea faza, desi pina atunci toate disputele parerau declansate de ... el si de incapatinarea ... lui.

A trecut imediat la actiune: mai intii a inlocuit in text (de fapt in mintea ei) pe “vrajmasi” cu numele sotului ei, Fred, care desi in “geografie” si in teorie era cel mai apropiat om de ea, in practica insa Fred purta alta distinctie:cu el se certa cel mai mult. Fred era, fara indoiala, vrajmasul. Era sigura de asta.

Fusese si putin abatuta, (“ Et tu, Brute?”) dar se consola la gindul c-a gasit cheia spre o alta realitate. Ca sa si-l faca prieten a cautat sa traiasca in asa fel incit sa-i placa ... Domnului Isus. Placerea Domnului era puterea ei (Neemia 8:10). Nu s-a multumit cu o traire “acceptabila” ci a urmarit superlativul.

A devenit sensibila spiritual si constienta de prezenta Domnului. A renuntat la “drepturile” ei de sotie si s-a preocupat intens de foloasele “vrajmasului” ei.

Logosul s-a dovedit din nou inspirat iar sotul i-a devenit (si) prieten si asa au ramas pina la marele exod. Dumnezeu i-a aratat lucruri minunate. (Mica 7:15) Domnul Isus insusi a venit si a locuit in casa lor.

Un talmudist batrin spunea in secolul trecut: “nu putem spera in venirea lui Mesia pina nu ne rugam pentru dusmani.” Starea mesianica ne este refuzata pina cind nu facem scop din cistigarea vrajmasilor, care, de multe ori pot locui sub acelasi acoperis (Mica 7:6) sau chiar in aceeasi Biserica.

Valerie a cistigat batalia pe genunchi. A recuperat un sot si totodata l-a cistigat si pe Domnul Isus. A “rapit” inima Domnului.

Viata impreuna cu Fred, de dinaintea consacrarii ei ar fi fost pentru uni, “destul de buna” iar pentru altii, “peste asteptari” dar ea dorea o traire speciala, care in final i-a fost daruita.

Fred a devenit un sot desavirsit. In ochii ei, (singurii care conta) Fred era fara cusur si sunt convins ca Valerie nu se mintea. Ba din contra, vedea deslusit, fiindca vedea prin singele Domnului Isus.

Ochii ei fusesera tratati cu o alifie pe care numai Mintuitorul o vinde fiindca numai El o are. (Apoc. 3:18) Practic, alifia biblica pentru ochi este mai mult decit o solutie pentru ochii naturali. Folosita dupa indicatiile Medicului, ea genereaza ochi noi, compatibili cu creatia noua pe care a realizat-o Domnul Isus intr-un om. (II Cor. 5:17)

Mi-ar fi placut sa aflu opinia lui Fred despre Valerie, sa aflu daca si ea a fost, pentru el un ajutor potrivit sau o nevasta fara cusur. N-a fost posibil, dar nu mai conta.

Esentialul pentru Valerie era acesta: si-a dorit un sot prieten, un sot fara cusur si Dumnezeu i l-a dat.

Bineinteles, i l-a dat impreuna cu alifia cereasca. (Apocalipsa 3:18)

Daca Fred a folosit alifia, sunt convins c-a avut acelasi succes.

*

M-a impresionat la Valerie, dependenta de Dumnezeu. Se bizuia pe El pentru toate lucrurile, de la starea vremii pina la bani si miracole. Mereu recunostea “degetul lui Dumnezeu” si-I dadea slava.

Cineva a poreclit-o “sora Aliluia” fiindca de multe ori Valerie asa, tam nesam (aparent) izbucnea in cite un zgomotos “Aliluia” sau “Multumesc Isuse” de speria pe toti cei din jur. Dar ei nu-i pasa. Nu se manifesta pentru ei ci pentru El.

O calatorie in compania ei era o umblare cu Isus. Ea Il vedea in toate locurile: la statia de benzina, la restaurant, pe sosea si bineinteles la destinatie.

(O data a fost cazata de mine in conditii extrem de modeste. Nu s-a plins de nimic ci a multumit lui Dumnezeu pentru toate, constienta, ca altii n-aveau nici atita.)

Uneori ajungeam sa ma intreb, de ce n-o fi venit Isus cu mine cind am parcurs acelasi traseu de unul singur? De ce o insotea numai pe ea?

Acum realizez ca El a fost mereu si cu mine dar eu ...nu L-am recunoscut. Eu n-am fost cu El.

*

Desi inaintata in virsta, Valerie calatorea in fiecare an mii de kilometri pe toate continentele. O gaseai cind la Budapesta cind in Guatemala. Copiii ei au incercat s-o retina acasa, dar fara succes. Parea un Eliezer din Damasc, fericit c-a gasit-o pe Rebeca si acum dorea sa-si continue alergarea spre casa stapinului.

Mi-a explicat, ca atita vreme cit Dumnezeu ii trimetea mijloacele (gasea mereu bani destinati misiunilor in cutia postala) avea datoria sa faca uz de ele. Nu erau banii ei si intelegea ca si prin acest mod Dumnezeu ii vorbea.

In primul an al mileniului trei, n-a mai primit nici un ban. Gasea mereu cutia goala. A inteles ca nu mai este trimisa. Nu s-a impacientat. Stia ca se pregateste altceva pentru ea. Dar nu stia ce anume.

In acel an a fost chemata acasa. Fara nici un preaviz. N-a zacut nici o secunda. Doar o chemare scurta si definitiva: "Suie-te aici!"

A trebuit sa plece.

Isi ispravise alergarea.

Si-a slujit generatia cu darurile pe care i le-a dat Dumnezeu iar El, in bunatatea Lui a chemat-o la odihna Lui.

Maratonul a luat sfirsit.

"La inceput n-a fost asa"

ISUS

(Matei 19:8)

Generatia lui Isus nu traia dupa modelul de la-nceput.

Realități contemporane

Obisnuiam sa citez si totodata sa “exegetez” aceste cuvinte ale Mintuitorului: “ Din cauza impietririi inimii voastre v-a permis Moise sa va lasati sotiile, dar de la inceput n-a fost asa” (Matei 19:8) in contextul despartirilor si al divorturilor in care erau angajati diferiti semeni de-a lungul anilor. Prin citarea acestui verset biblic incercam sa gasesc o “gura de aer” pentru prieteni si cunoscuti aflati la ananghie. Cautam sa-i ajut sa depaseasca starea emotional depresiva in care se aflau.

Unii erau perplecsi, confuzi altii erau striviti de un sentiment de vinovatie, altii marturiseau pur si simplu o inadaptabilitate la aceasta lume. Pe toti cautam sa-i orientez spre Sursa de viata si de lumina.

Faptul ca divortul este raspindit, ca “se poarta”, nu-l face mai putin dureros pentru cei ce-l traiesc. Trauma (ranile invizibile) celor trecuti prin el nu se vindeca usor, daca se vindeca vreodata. Acesti oameni, alaturi de toti cei ce sufera, au, conform Bibliei, dreptul la mila concreta a aproapelui, nu doar la o compatimire stearpa, de multe ori semanind mai mult a acuzare.

Scriptura ii recomanda drept candidati pentru o solutie viabila de la semenii lor, fiindca de multe ori cei angajati, in mod voluntar sau impinsi, in acest proces nu se pot ajuta singuri.

Oamenii divortati au nevoie de un nou plan, de o noua sansa, deoarece au esuat in casnicie. Falimentul cere o noua cale.

In mod normal (biblic) ***planul “primar” sau ideal, este izvodul alcatuit de Dumnezeu din vesnicie pentru fiecare om.*** (Psalmul 139) Este planul standard pus la cale de intelegiunea si dragostea parinteasca a lui Dumnezeu pentru fiii Sai.

Din nefericire prea putini oameni intra vreodata in acest plan. Aceasta este tragedia multora si ades nici nu realizam aceasta fiindca traim intr-o cultura in care modul spiritual de casatorie este ignorat sau, ades nici nu este cunoscut.

Am fost de fata cind o tinara care se intorsese la Dumnezeu, a intrebat-o pe mama ei: “de ce nu mi-ai spus si mie mama, despre aceasta Cale de mintuire, mai demult?”

Incurcata, mama i-a replicat: “cum puteam sa-ti spun ceva despre care nu stiam nici eu nimic?”

In contextual istoric actual, oamenii au prea multa incredere in ei si in abilitatile lor. Reusitele umane din diverse domenii ii fac sa se creada invincibili. Dar ca orice credinta falsa si aceasta incredere in sine atrage dupa ea consecinte: nu succes sigur in casnicie, cum se asteapta, ci ratate garantate si dureroase. Sechele pe viata.

*

Cei care intra in planul primar (acei putini) nu au nevoie de un alt plan deoarece ei nu prea falimenteaza. (Psalmul 34:10) Ei traiesc voia lui Dumnezeu si prospera. Chiar daca au loc “accidente,” cel neprihanit se ridica si este restaurant de Dumnezeu.

Cei mai multi dintre casatoriti, din nefericire, intra direct in planul ... “secundar” sau al ingaduintei lui Dumnezeu. Nu-L cauta pe Dumnezeu spre a primi voia Lui cu privire la casatorie cit si cu privire la persoana pe care a pregatit-o El.

Nu, ei se casatoresc cum vor, dupa criteriile strict personale si cind aceasta casatorie falimenteaza (este de asteptat acest deznodamint) multi dintre naufragiati lanseaza S.O.S.

“Titanicul,” realizat pentru succese si recorduri in materie, se scufunda.

Frumusetea, pasiunea, juramintele... inselaciune totala.

S.O.S.

Atit a mai ramas.

Aceste fiinte au nevoie de un alt plan.

Un plan salvator.

Poate au nevoie de un alt partener?

O alta casatorie?

O alta familie?

Recasatoririle sunt prea des nereusite. Experientele precedente nu par sa ajute prea mult. Multi spun ca dupa mai multe casatoriri, totusi prima a fost cea mai “reusita.” Cred ca gindesc astfel fiindca urmatoarele l-au lasat mai devastat decit prima casatorie.

De ce nu reusesc cu a doua sau cu a noua?

Folosind aceleasi ingrediente obtii exact aceeasi ...”ciorba” oricit ai repeta procedeul. Nu totdeauna partenerul este problema. Nu poti sa sameni griu si sa culegi porumb. Ce semeni aceea rasare.

Nici procedeul in sine nu este vinovat ci ingredientele, mentalitatea sau filozofia de viata a individului, vocabularul, prioritatile...

*

Cucul din fabula lui Alecu Donici (Lupul si cucul) a fost un adevarat “vizionar.” Cind cumatrul lup l-a informat ca pleaca in Arcadia fiindca acolo este “codru de trait”, pasarea i-a raspuns:

“-Cale buna mai vecine!

Dar te rog, sa-mi spui curat:

Naravul nu-ti iei cu tine?

Si coltii i-ai lepadat?

- Sa-i lepad? Da' cum se poate?

- Apoi tine minte, frate,

Ca la viitoarea iarna

Ai sa ramii fara blana.

Si asa s-au intimplat,

Precum cucul i-a cintat.”

*

Pentru mine a fost mereu si inca este limpede faptul ca Dumnezeu, desi tolereaza actiunile umane, nu “sponsorizeaza” separarea sau divortul in casatorie. Asa mi-au spus parintii, asa m-au invatat dascalii bisericesci si tot asa scrie si in Biblie. Mi-a fost de ajuns.

Prin profetul Maleahi, Dumnezeu declara fara echivoc: “Eu urasc despartirea in casatorie.” (Maleahi 2:16) Actul despartirii este infierat in mod categoric iar de cauzele (scuzele si explicatiile) care duc la el, Biblia face abstractie.

Multi imi pot spune: “ce mai ramine de discutat?”

Omul divortat este in flagrant delict la acest capitol si trebuie sa suporte consecintele.

Intr-adevar.

Consecinte.

Multi dintre acesti oameni sufera pe multiple planuri.

Multe drumuri li se inchid in diferite domenii de activitate.

In cercurile crestine, un divortat este privit ca un fel de lepros contagios. Este ca si cum ar fi comis pacatul care duce exclusiv la moarte.

“Fratii” lui si rudele apropiate, in aceste imprejurari uita ca sunt “frati” si devin inamici publici. Insa si reputatia lor, cred ei, este atacata si stirbita de oaia neagra a familiei si minia lor de obicei da peste maluri.

Desi Dumnezeu iarta si uita conform naturii Sale, “fratii” se comporta ca fiul cel mare din parabola Domnului Isus. El nu mai vrea sa fie frate cu cel ce a gresit cu toate ca tatal lor l-a primit si voia sa-l aibe inapoi nu ca argat ci ca fiu. Fiul cel mare este de neclintit...

Unde este mila de frate?

Unde este mila fata de “ranitul” flamind si zdrentaros?

O sora casatorita, dar separata de sot mi-a marturisit ca nu are curajul sa divorteze fiindca religia ei nu-i da voie. Ar vrea ca sotul ei sa initieze divortul dar religia lui (crestina, de nuanta diferita) este si mai stricta. In consecinta stau despartiti, fiecare nutrind speranta ca unul din ei va ... muri mai intii ca astfel celalalt sa ajunga in sfirsit liber si se va putea recasatori fara a fi prea sever judecat de fiul cel mare.

La inceput n-a fost asa.

*

.... Ar fi fost bine, (pentru toate partile implicate, direct si indirect) daca omul ar fi consultat Biblia, s-ar fi gindit mai mult la consecinte, dar... fapt este ca multi nu consulta Biblia de loc. Nici inainte de casatorie, nici dupa casatorie, si nici chiar inainte de moarte. (In fond cercetarea Scripturilor nu este obligatorie, dar **daca vrei sa sti cum**

sa umbli in viata si care iti este rostul pe lume atunci Scriptura devine imperios necesara.)

In pofida realitatilor intilnite, eram chemat sa consolez si sa consilies oameni aflati in prag de faliment iar baza pentru alinare o gaseam tocmai in Biblie, in Manualul Divin. (Am fost consilier intr-o clinica aproape 20 de ani si sfatuirea constituia cea mai mare parte a atributiilor)

In cartea lui Dumnezeu, scrie negru pe alb ca acelasi Dumnezeu care in mod clar uraste divortul, ii iubeste pe oameni (inclusiv pe cei care divorteaza) si are intelegere pentru slabiciunile omenesti.

El insusi, prin proorocul si legiutorul evreu Moise, ingaduie ... despartirea. Nu doar inchide ochii ci o legifereaza. Da detalii asupra manierei in care trebuie sa se efectueze aceasta si vorbește despre partajarea bunurilor cit si despre un certificat de divort numit "carte de despartire." (Deuteronom 24:1-4)

Cum a fost posibil asa ceva?

Este Dumnezeu schimbator?

Unde este proverbia Lui constanta?

In El nu este nici schimbare nici umbra de mutare. (Iacov 1:17) El nu se schimba. (Maleahi 3:6) Asa ni-L prezinta Biblia pe Dumnezeu.

Cum sa intelegem atunci pozitia Lui fata de divort?

Desi Dumnezeu a permis (tolerat) divortul in dispensatia mozaica (timpul in care legea lui Moise era norma pentru credinciosi) din pricina impietirii inimii oamenilor, altul a fost gindul si planul Lui initial. Dumnezeu a conceput casatoria pentru strabunii nostri ca prin aceasta, barbatul alaturi de sotia data lui de Dumnezeu sa fie mereu sub binecuvintare divina sisa prospere in toate lucrurile. Un plan perfect pentru om, dar acesta n-a gindit asa.

Omul avea planurile si Dumnezeu i-a respectat dorinta de independenta. N-a vrut si nici n-a putut sa-i faca omului bine folosind mijloace de constringere. (omul are libertatea alegerii si totodata puterea de a se neferici pe sine)

Ramine oarecum surprinzatoare "adaptarea" lui Dumnezeu la conditia omului pe vremea Legii talionului. Acest Creator suveran il expediaza pe om, pentru o neascultare, afara din Eden iar acum, pe vremea judecatorilor si a regatului, ii tolereaza in preajma

Sa pina si pe cei divortati... (Totusi, Dumnezeu procedea corect: una ii poti pretinde lui Adam, omul perfect imbracat in slava cereasca si alta omului cazut, neregenerat, care n-a fost niciodata in Eden.)

“Schimbarea” survenita la El, la Dumnezeu, este de fapt resemnare parinteasca . Oricum ar fi copilul si orice ar face, el ramine copilul parintilor lui. Parintii pot renunta la visele lor legate de copil dar nu pot renunta la fiul sau la fiica lor.

Aceasta resemnare divina este evidentiata in imprejurarea in care israelitii pe vremea judecatorilor, cer un imparat de la liderul lor de atunci, Samuel. Ei vor o schimbare a formei de guvernament. Ei vor sa fie ca si celelate popoare.

Proorocului si judecatorului Samuel, care se credea personal respins de natiune, Dumnezeu ii explica. “pe Mine Ma leapada, nu pe tine.” (I Samuel 8:7)

Samuel este profund afectat de rascoala poporului si ar face totul ca s-o inabuse dar Dumnezeu o constata si o accepta. El intelege cerera multimii si o ...satisface.

El este detronat si tot El, din dragoste pentru ei, ii ajuta. Mai mult, El binecuvinteaza poporul rebel si il binecuvinteaza si pe noul rege “uzurpator”, beniamitul Saul.

El, Tatal nostru ceresc nu se dezmente niciodata. El este angajat in lucrarea binecuvintarii. El il cauta pe Cain si-l avertizeaza asupra pericolului iminent. El doreste salvarea cetatii Ninive. El da Soarele si ploaia Lui atit peste cei buni si ascultatori cit si peste cei nedrepti si contestatari.

Dupa acelasi calapod, nu putini oameni divortati au fost binecuvintati de Dumnezeu. Unii au fost chiar folositi de El in scopuri marete, spirituale. Altii au primit neasteptate binecuvintari pe plan material. Bineinteles, nu ca pe o recompensa pentru divort ci ca daruri compatibile cu natura lui Dumnezeu si a Harului Sau.

Pentru Dumnezeu divortul a fost, este si ramine o durere sau o ofensa dar acestea nu-L impiedica sa fie un Tata desavirsit. El stie totul despre noi, “stie din ce suntem facuti” si este singurul care are dreptate in toate actiunile Sale.

*

Vorbind despre divort, Domnul Isus ofteaza si exclama indurerat: “La inceput n-a fost asa.” Parca ar spune: Casatoria pe care a proiectat-o Dumnezeu, trebuia sa aibe un altfel de epilog. Nu divort si trauma s-a dorit ci implinire si multumire.

Introducind in discutie tabloul primei casatorii, Domnul reaminteste interlocutorilor Sai de maniera in care trebuie sa se infaptuiasca o casatorie, de modul in care trebuie puse bazele ei. Fara o temelie solida, edificiul cel mai elaborat se prabuseste.

Domnul nu discuta in textul de mai sus divortul ci casatoria. Pentru El, care stie totul, eroarea consta in modul in care se casatoresc oamenii. Modul in care ei isi intemeiaza familia este defectuos.

Etapa aceasta trebuie revizuita si amendata. **Casatoria trebuie facuta dupa formula: “ca la inceput.”**

Pentru durerile pe care le traieste omul in casatorie sau la destramarea ei, nu divortul este vinovat, nici casatoria ci omul care a intrat in ea. Omul care s-a casatorit dupa criteriile firesti, naturale si egoiste. Blamatul si detestatul divort este doar rezultatul logic al acestui proces falimentar.

Vorbind despre casatoria de la inceput, Domnul arata si reaminteste interlocutorilor Sai planul Creatorului pentru familia omului pe pamint.”La inceput” Dumnezeu a facut o casatorie “prototip” care urma sa slujeasca de model tuturor familiilor ce urmau sa vina la altar de-a lungul istoriei umane.

(“Isus Hristos este acelasi,” El nu este mort ci viu in vecii vecilor si El ca Mare Preot are mila de noi si simte starile noastre. El continua sa se ocupe de noi si sa intilneasca trebuintele noastre.)

Nunta în paradis

Istoria pamintenilor pe planeta a inceput cu o nunta in “gradina” si se va incheia cu o alta in glorie. La prima nunta au fost prezenti doar Adam si Eva. Era nunta lor desfasurata sub cele mai favorabile auspicii. Edenic totul, incepind cu ei insisi. Ambianta, de vis. Nu “nunta in codru” ci in Paradis.

La nunta Mielului-Isus vor fi multi nuntasi. Mult mai multi ca la cea din in Raiul pamintesc De la aceasta nu va lipsi nici Adam insusi, nici Eva, nici fiii si nici descendentii lor.

La loc de frunte vor fi prietenii Mirelui printre care ii vom recunoaste pe Botezator, pe Moise, pe David, pe Ilie, pe Ieremia, pe patriarhi si pe profeti. Cel mai important rol insa il va avea Mireasa. Mireasa Mielului sau Biserica Rascumparatilor de Isus.

(Invitatiile au fost expediate si multi, de-a lungul istoriei si-au confirmat prezenta. Sper ca este si cazul tau. Indiferent cine esti sau unde te afli, Dumnezeu te cheama la nunta Fiului de Imparat. Arata-te vrednic de El si raspunde-I. Tot ce trebuie sa faci ca sa-ti asiguri loc la masa Cerului este sa-L rogi pe Domnul Isus sa intre in viata ta. Opreste-te din lectura si ingenuncheaza. Cere-ti iertare pentru indiferenta fata de El si roaga-L sa intre in viata ta si sa te mintuiasca.

Te rogi?

Te rog, roaga-te!

(...Dumnezeule, ai mila de mine, pacatosul!)

Felicitari si bun venit in Imparatia Mielului!

De unde stiu ca esti mintuit?

Din cuvintele Domnului: “Pe cel ce vine la Mine, pe cel ce Ma cauta...il voi primi.”

(Ioan 6:37)

Dumnezeu doreste unitate si comuniune cu creaturile Sale, conciliere pe toate planurile. El Insusi este o unitate in Sine si scopul intruparii Domnului Isus tocmai acesta a fost: sa “impace lumea cu Sine”, “sa nu piara nici unul.”

*

La început, în grădina Edenului, Dumnezeu, a fost direct și pe deplin implicat în fondarea instituției căsătoriei. Ea exprima voia Lui (mereu bună, ba chiar desăvârșită) pentru Adam și Eva.

Dumnezeu putea să-i dea aur lui Adam sau mai multă faimă dar El i-a dat o parteneră, pe Eva. Era cel mai satisfăcător dar. ***Dumnezeu știa bine că pentru om, relația cu partenerul de viață este cel mai semnificativ dar de pe pământ. El însuși a mai decretat: “Nu este bine ca omul să fie singur”.***

Chiar înainte ca omul să realizeze că este singur, Dumnezeu i-a pregătit partenera ca să soluționeze această incipientă dorință.

Eva i-a fost dată lui Adam, dar nu ca să-L înlocuiască pe Dumnezeu ci ca să rezolve problema singurătății. Omul, a constatat că Dumnezeu, avea nevoie de companie terestră: (“mai bine doi decât unul”) pentru a împlini misiunea lui pe pământ. Misiune pe care i-a dat-o tocmai Creatorul lui.

Astăzi mulți se căsătoresc pentru confort, bani, plăceri sau pentru că-și doresc copii; dar la început căsătoria a fost intenționată să soluționeze singurătatea lui Adam. Multe din celelate aspecte urmând a fi domeniile de care se îngrijeste Dumnezeu însuși.

M-am uimit de dialogul avut recent cu un tinar aflat în divorț. Relația dintre el și soția lui au degenerat în așa măsură încât el se teme că va fi omorât de “tabara” ei. De aproape un an de zile nu i s-a permis să-și vadă copiii. N-are nici o sursă de venit... Este la capătul puterilor, doar câteva din problemele prezenta pe o listă mult mai lungă.

M-am simțit neputincios în fața acestui munte de dificultăți. I-am propus să-și predea viața în mâna lui Dumnezeu. (Totdeauna am crezut în acest panaceu universal care este Mintuirea sufletului, conform Ev d. Matei 6:33))

A refuzat cu condescendență.

L-am întrebat ce crede că are de pierdut. Nonsalant mi-a replicat: “mindria mea.”

Dezastrul masiv în care se afla și care creștea (și se adâncea) pe zi ce trecea n-a fost destul de covingător ca să-i facă loc lui Dumnezeu în viața lui. Așa a fost învățat și acesta a fost “modul” de viață pe care mulți i l-au arătat, cu voie sau fără voie.

“Pieirea ta Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta.”
(Osea 13:9)

*

Dumnezeu nu s-a retras din viata lui Adam si Eva dupa oficierea si consumarea casatoriei protoparintilor. Asa intelegea El casatoria omului. Familia de la inceput il includea pe Dumnezeu si ea insasi era inclusa in Dumnezeu si in planurile Sale cu omul.

Casatoria a fost prima institutie de pe pamint. Ea dateaza dinainte de formarea poporului teocratic Israel, si cu multa vreme inainte de zidirea Bisericii lui Isus. Ea singura este prezenta in ambele dispensatii, fiindca este celula din care se alcatuieste societatea. Fara ea omenirea ar fi ca o locomotiva prin miriste sau ca Universul fara legi. S-ar dezintegra rapid. Poporul ar pieri in mod fizic, asa cum moare spiritual fara revelatia si interventia lui Dumnezeu.

Inaintea casatoriei a fost creat doar Omul, Adam.

Omul desavirsit si incununat cu slava.

Toate i-au fost puse acestuia sub picioare. Tot ce misca pe pamint, in apa si in aer. (Psalmul 8:4-9)

Era regele gradinii Edenului si al intregului pamint.

N-avea nici un cusur. (Cum de a ajuns sa aibe mai apoi toate cusururile?)

Din faptul ca putea vorbi zilnic cu Dumnezeu, deduc ca Adam era un om “dupa inima lui Dumnezeu.”

Un om “facut” de Dumnezeu, un om care umbla cu Dumnezeu este un om matur si poate fi considerat apt sa se ... casatoreasca. Bineinteles ca sunt necesare si citeva ingrediente “pamintesti” pentru a evita absurdul. Omul trebuie sa aibe maturitate fizica, emotionala, materiala (independenta de parinti din punct de vedere economic) si putere de a iubi in sens biblic, daruind.

Care este timpul optim pentru casatorie?

Atunci cind decide Dumnezeu.

E drept ca Adam n-a avut modele umane de viata. N-a avut parinti pamintesti. N-a avut dascalii, n-a fost la scoala si nici n-a avut prietene inainte de Eva.

A fost totusi un om complet.

Prin ce miracol?

Adam a avut Dumnezeu.

Destul. Arhisuficient de fapt.

In casatoria lui Adam, Dumnezeu a decis ca pentru om nu este bine sa (mai) fie singur. El a stiut cind a sosit timpul si acest factor este la fel de important ca si casatoria insasi. El a rinduit “o vreme” pentru toate lucrurile si fericirea cuiva atirna de cunoasterea acestei vremi.

In Banatul de Sud, unde am copilarit, multi credeau si sustineau ca pentru a fi un om complet trebuia sa faci armata, sa cosesti si sa te casatoresti. Asa am crezut si eu in tinerele. Drept urmare, dupa ce ispravisem “cu slujba la-mparatul” am vrut sa ma ... “maturizez” si am inceput sa ma uit dupa o potentiala sotie. Am crezut c-am si gasit una de care-mi placea. (Ea n-a stiut asta niciodata)

Inainte de a ma infatisa inaintea ei cu planul meu, L-am intrebat pe Domnul despre ea si El mi-a raspuns: “Nu stirniti, nu treziti dragostea.” (Cintarea Cintarilor 8:4) Nu sosise vremea. A trebuit sa abandonez inainte de start.

Multi oameni casatoriti prematur ramin asa, “prematuri” sau imaturi ca niste fructe culese din pom inainte de vreme. Timpul trece peste ele dar fara folos. Ele nu se pirguiesc ci se stafidesc. Poti sa le tot tii in fereasta, in griu sau in frigider, degeaba. El are un timp, un sezon pentru toate lucrurile si casatoria are un sezon al ei.

Dumnezeu i-a pregatit lui Adam sotia, in chip miraculos.

Eva a fost opera (opera vine de la opera-tia) infaptuita de Dumnezeu. Ba chiar a fost capodopera Lui. A alcatuit-o in cele mai mici detalii. N-a lasat nimic nefinisat. Artizantul desavirsit a creat o partenera desavirsita, fara nici un cusur si apoi i-a prezentat-o mirelui ca pe “jumatatea” care-i lipsea. Eva a fost o femeie perfecta din punct de vedere spiritual, emotional si fizic.

La vederea ei, spun exegeti biblici, Adam a chiuit de bucurie. A recunoscut in ea pe partenera ideala. Nici vorba sa mai faca mofturi ca pina atunci. Extazul i se citea pe fata. Apoi Dumnezeu le-a dat binecuvintarea: “Fiti roditori,... supuneti pamintul si stapiniti peste orice vietate care misca pe pamint, in apa si in aer.” (Geneza 1:28-30) (Cred ca “orice vietate” includea si lumea spirituala. Adam a fost facut domn si peste aceasta lume)

La nunta primii oameni au intrat in lucrare pentru Dumnezeu. Atunci au primit putere si autoritate.

Atunci au fost ei unsi cu Har ceresc. Devenisera completi si li se putea incredinta un mandat spiritual.

Pețitorul

Pregătirea sau instruirea este esențială pentru orice lucrare sau întreprindere. Sportivii se antrenează ani în sir pentru Olimpiada. (Întrebați-o pe Nadia!) Muzicienii la fel, studiază ani de zile până când ajung să cînte pe scene. Ei nu sunt invitați la “Scala” din Milano la intimplare.

Nici dragostea nu este o intimplare. Nici căsătoria nu trebuie să aibă loc doar fiindcă tinerii au atins o vîrstă sau fiindcă natura își cere “drepturile.” Căsătoria este o lucrare a lui Dumnezeu pentru om și cu omul. Prin urmare trebuie tratată ca atare.

Pregătirea tinerilor pentru căsătorie este necesară dar ea este o lucrare mai presus de puterile omului. Toate eforturile făcute de cineva în vederea unei căsătorii reușite pot fi fără valoare deoarece acest domeniu și secretele lui au fost puse în dosarul intitulat: “Tatal le-a pastrat sub stapinirea Sa.”

El și numai El știe ce este sau ce lipsește din sufletul cuiva. Numai Dumnezeu poate da ajutor în această situație. Omul este neputincios, iar cînd se crede “expert” știe de fapt cel mai puțin și va falimenta cu siguranță.

Chiar și atunci cînd un om realizează că ceva nu este în ordine cu potențialul partener, “ajutorul” pe care-l poate da se limitează la constatare, fiindcă omului îi lipsesc mijloacele (chiar dacă este psihiatru sau psiholog) ca să-l schimbe pe semenul sau într-o faptură nouă, după chipul, imaginația și nevoile sale.

Pe de altă parte, în orice condiție ar fi un om, el poate fi transformat și restaurat de Dumnezeu. Nu este nimic prea greu pentru Domnul. Nimeni nu este irecuperabil. Nici un handicap nu este mai tare ca Harul Lui. ***El “toate le face de minune, chiar și pe surzi îi face să audă, și pe muți să vorbească.” (Marcu 7:37)***

Omul nu trebuie să-și caute partener ci mai înainte de orice, el trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu, să devină chiar partener de lucrare cu Dumnezeu, care-i va aduce împreună cu Sine și partenerul ideal. Omul trebuie doar să creadă că Isus este și că El rasplatește pe cel ce-și pune încrederea în El.

Credincioșii care au acest fel de credință și de curaj sunt rasplătiți. Dumnezeu nu înșeală speranțele nimanui. N-a făcut așa ceva în toată istoria.

El ne provoacă pe toți să-L punem la încercare și să vedem cu ochii noștri măreția planului Său.

Tinerii care se casatoresc cu speranta ca-si vor schimba partenerul, (mai ales daca este mai tinar sau mai tinara) ca-l vor transforma intr-un personaj ideal, se amagesc pe ei insisi. Tare se mai amagesc.

In mod obisnuit, nimeni nu da cuiva (nici chiar sotului sau sotiei) mandat ca acesta sa-l schimbe sau sa-l transforme. Fiecare om se vede bun. Chiar si cei mai rai, in ochii lor si a celor dragi sunt buni.

Am fost chemat odata la Tribunal unde erau judecati citiva tineri care furasera. Il cunosteam pe tatal unuia dintre ei... Nu pot sa uit atitudinea parintilor acestor tineri: le gaseau tot felul de circumstante atenuante. Intii am fost contrariat, dar m-am recules: sunt parinti mi-am zis, nu judecatori.

Putin spirit autocritic ar prinde bine.

Pe tema “schimbarii” sau a schimbarii naravurilor, sotii duc razboaie mai lungi decit au dus francezii cu englezii; interminabile, fiindca fiecare are dreptate. Celalalt trebuie sa se schimbe, el e bun.

Timpul ideal de schimbare este inainte de casatorie, nu dupa si numai prin Harul Divin. Doar Dumnezeu schimba in bine fiinta umana.

*

El a oficiat cununia lui Adam cu Eva. Doar Dumnezeu a fost de fata. Daca El ar fi lipsit, Adam si Eva n-ar fi primit nici o binecuvintare, nici un cadou de nunta. (Dumnezeu le-a facut cadouri lui Adam si Eva, chiar si dupa cadere, haine de piele. La nunta, imi imaginez doar, le-a dat o zestre pe care nimeni n-a mai primit-o de atunci incoace.)

Dupa receptie, El a fost practic un membru al familiei lui Adam si Eva iar primii oameni au fost membrii ai familiei lui Dumnezeu. Era de fapt o singura familie. ***Era “funia impletita in trei”*** despre care scrie Ecclesiastul. (5:12) Numai cind “impletitura il include pe Dumnezeu se poate vorbi de o stare paradisiaca.

Zilnic, prima familie si Dumnezeu se intilneau in gradina. Dumnezeu avea loc in programul cotidian al primei familii. Asa cum astazi multi avem program de citit, de urmarit programe de televiziune, de discutii, de adunare de informatii inutile, Adam si Eva aveau program: Dumnezeu, voia si lucrarea Lui.

Astazi noi suntem tracasati de atitea cerinte si activitati dar multe dintre ele nu ne dau satisfactiile dorite. Unele ne sleiesc atat de puteri fizice cit si de energii spirituale. Ne lasa seci si uscati.

La inceput n-a fost asa. Protoparintii nostri erau stapinii pamintului si a tot ce misca, pina la riu si ram. Nu erau stresati, nu erau epuizati. ***Comuniunea cu Dumnezeu le sporea puterea.***

Mirarea nu mi-o pot ascunde cind realizez cit timp le acorda Dumnezeu. Parca toata grija Lui era atintita asupra lor. Universul tot parea ca se concentrase in cei doi tineri frumosi asezati de El in Eden.

Recent i-am propus fiicei mele, Emanuela si sotului ei Alan-Wade sa-mi dea mie copilul lor, pe Jackson, ca sa-l cresc iar ei scapati de grija cresterii copilului sa se poata concentra asupra altor probleme de viata. Mirata, Emanuela mi-a raspuns: “nu exista alte probleme pe lume decit Jackson.” Asa vorbeste o mama terestra. Copilul ei este totul pentru ea si pentru sotul ei.

Cred ca pentru Dumnezeu este cel putin la fel: noi suntem inima Lui, lumina ochilor Sai. Asa a fost Adam in ochii Domnului si asa suntem si noi.

Mereu aveau de vorbit... om si Dumnezeu petreceau timp indelungat in conversatie...
Conversatie cu Dumnezeu!

Despre ce vorbeau?

Despre Dumnezeu Insusi.

Despre attributele Sale.

Despre Tatal, Fiul, Duhul Sfint.

Despre Rascumparare.

Despre Paste.

Despre Cincizecime.

Despre om

Despre arta de a trai.

Despre misiunea omului pe lume.

Despre pozitia acestuia in economia divina.

Despre rolul sotului in camin.

Despre rolul sotiei.

Despre copii...

Despre primejdii...
Despre Satana...
Despre pomii gradinii...
Despre divort ...
Despre Einstein ...
Despre moarte...
Despre miei...
Despre lei...
Despre evrei...
Despre sarpe...
Despre harpe...
Despre suprematie ...
Despre Biserica...
Despre Anticrist...
Despre sfirsitul lumii...

Asa a fost la inceput...
Cind oamenii ...

...Vorbeau cu Dumnezeu

Omul facut din tarina pamintului si Dumnezeu cel vesnic se gaseau in constant dialog. Pentru Dumnezeu se pare ca era o delectare sa fie in comuniune cu creatia Sa, iar omul, paradoxal, nu era complexat de prezenta coplesitoare a Stapinului. Omul si Creatorul Sau traiau ca fratii.
Asa a fost la inceput!

Omului i s-a acordat privilegiul comunicarii cu Dumnezeu. Mai mult, omul a fost creat tocmai pentru aceasta si in absenta ei se simte neimplinit. Nelinistit, omul cauta odihna pe care doar la pieptul Stapinului o poate afla fiindca numai acolo se afla.
Dumnezeu i-a dat acest har al "partasiei" pe verticala, pe care omul il poate primi sau il poate refuza insa consecintele sunt diferite. Deosebiriile sunt mari intre cei ce vorbesc cu Dumnezeu si cei ce nu vorbesc. Cei care petrec timp cu El, treptat devin ca El. Firescul din ei este biruit de sfintenia lui Dumnezeu.

Dumnezeu se adreseaza mereu fiintei umane. El isi trimite Cuvintul ca sa fie de ajutor omului; Cuvintul Sau este Duh si viata. Cuvintul Sau este vindecator. Este “balsamul din Galaad.”

Omul trebuie doar sa-l creada, sa-l primeasca in inima si sa-l transpuna in fapte.

Fiecare dintre noi ne situam, vrind-nevrind, pe o pozitie vis a vis de Cuvintul lui Dumnezeu: Unii il credem, altii il tratam cu indiferenta iar altii luptam impotriva lui dar El ramine mereu in picioare independent de atitudinea noastra. El are mereu dreptate. Cuvintul Lui este Adevarul sau Realitatea. Cind noi n-avem Cuvintul in sufletul nostru, in mod automat, avem minciuna si aceasta distruge si roade precum cangrena.

Cei ce nu cred Cuvintul au sanse mici ca sa fie ajutati de el. Mintuirea fizica cit si cea spirituala (mai ales) o primesc doar acei ce primesc in prealabil Cuvintul:

“A trimes Cuvintul Sau si i-a vindecat.” (Psalmul 107:20)

Cind primesc Cuvintul Lui, sunt, potrivit Scripturii, slujitor al Sau. Sunt chiar prietenul lui Dumnezeu! Domnul Isus spune: **“Voi sunteti prietenii Mei, daca faceti ce va spun Eu.” (Ioan 15:14)**

Asa cum vindecarea este precedata de Cuvint, la fel este si slujirea lui Dumnezeu: “La (orice) inceput ...se afla Cuvintul.”

Adam si Eva vorbeau cu Dumnezeu si toate mergeau “ca pe strune” in viata lor pina in ziua cind au facut cunostinta cu Diavolul. O cunostinta care putea lipsi din istoria lor dar n-a fost asa.

Omul, rasfatatul lui Dumnezeu pina atunci, a fost intr-o nefasta zi interceptat de Satana si de la el incoace toti fiii lui Adam sunt urmariti de vechiul Sarpe. (Dumnezeu a ingaduit aceasta.)

*

Diavolul, pe de alta parte, avea mare interes in ei si nu i-a intilnit la intimplare. El dorea sa blocheze planul lui Dumnezeu cu omul, plan care-l afecta pe Satan direct si personal. Rolul omului in planul divin era urias si Satan a lansat un atac decisiv asupra lui Adam. Din perspectiva Diavolului, omul trebuia deviat de pe linia ascultarii de Dumnezeu. Rasturnat cu orice prēt. Atunci Diavolul nu s-ar mai fi simtit amenintat. Planul lui Dumnezeu ar fi esuat. Omul si “calea” prin om ar fi fost compromise definitiv.

Atunci, Diavolul ar fi devenit seful celui inselat de el. Oricine ar fi fost in locul Diavolului ar fi procedat la fel. Diavolul a fost extrem de motivat ca sa cistige batalia cu Adam si Eva. Prin urmare i-a provocat.

Dumnezeu a ingaduit aceasta asa cum a initiat ispitirea Domnului Isus de catre acelasi Sarpe. Isus a biruit prin post si rugaciune. Adam a mincat fructul interzis si inca l-a sugestia Diavolului ... in loc sa posteasca si el.

Era de asteptat ca Diavolul sa se lanseze in ofensiva, dar lui Adam si Evei nu le lipsea nimic. Ei n-aveau motive sa accepte provocarea Diavolului. I-au dat, din nefericire, si din marinimie paguboasa o sansa Diavolului si ... au pierdut. Au pierdut toate privilegiile fiindca I-au intors spatele lui Dumnezeu.

Uneori ma intreb de ce a ingaduit Dumnezeu accesul Diavolului? De ce nu a pus un zid de foc in jurul lor asa cum a facut-o multa vreme cu Iov?

Imi raspund insa ca tot ca si in cazul orientalului Iov, Dumnezeu a permis Diavolului sa testeze si pe primii oameni. El i-a ispitit iar ei, desi puteau sa biruiasca ... au pacatuit.

Familia contemporana este si ea testata de multe ori si rezista acestor atacuri numai prin Singele Mielului, Cuvintul marturisirii lor si prin totala consacrare. (Apocalipsa 12:11) Psalmistul David spunea in magnificul "23":

“Domnul este Pastorul meu,
Nu voi duce lipsa de nimic.”

David l-a gasit pe Pastor (sau a fost gasit de El) si toate aspectele vietii au primit solutie prin El. Pastorul nu este si nu ne ofera o formula pentru fericire. Acceptarea pastoririi Lui insa conduce totdeauna la pasuni verzi si la ape de odihna. (Psalmul 23)

Adam si Eva precum “Fiul Risipitor” mai tirziu, au inceput sa duca lipsa fiindca nu mai aveau nici tata, nici pastor. Si-au pierdut pina si resedinta si au ajuns la porci. Regii pamintului au devenit cersetori la ei acasa, iar Proscrisul Universului, Stapinitor incontestabil al lumii acesteia.

Ah, de n-ar fi vorbit cu Diavolul, dar ei ... tocmai asta au facut.

... Au vorbit cu Inamicul

Acesta a facut tot ce i-a stat in putinta ca sa convinga primii oameni sa-i primeasca “binevoitoarele” cuvintele. Intentiile Satanei pareau oricum excelente: “Veti fi ca Dumnezeu” si Dumnezeu se va bucura si mai mult de voi. Relatia voastra cu Dumnezeu va fi supradimensionata.

-Va este frica?

- E ... ceva nou, pentru noi, Dumnezeu ...

- Va garantez ca aceasta asa zisa pacatuire va va aduce, mai mult har...si cita glorie...

Acelasi preludiu fantastic l-a incercat si la Isus dar fara success: “Toata lumea va fi a Ta.”

Daca ascultati de mine veti fi ca Dumnezeu! Logic nu? El nu le spune veti fi ca “mine” sau, veti fi ca sarpele. Nu, el stie ca nimeni nu vrea sa fie ca Satana. El le promite statut divin si toti oamenii doresc asa ceva. Tinta nu era rea dar calea propusa a fost. Oricine incearca sa devina ca Dumnezeu pe calea si la sugestia diavolului, va fi in scurta vreme ca acela de care asculta.

Lucifer mereu mixeaza putin adevar cu multa minciuna si inca obtine rezultate. Asa procedeaza si discipolii lui cind vorbesc cu oameni si despre acestia, dar nu vor ajunge la tinta. Are Dumnezeu grija de aceasta.

Nicollo Machiavelli a prezentat teoria: “scopul scuza mijloacele” si are multi adepti, dar de la Adam si Eva incoace, Dumnezeu ne spune ca nu este interesat in scop, nici in cel mai nobil dintre ele, daca ignoram calea Lui.

Regele Saul a platit scump faptul ca n-a stiut sau a ignorat acest pricipiu. El voia sa aduca jertfe lui Iehova (laudabila intentie) cu oi si boi care nu erau proprietatea lui. (eroare de proportii). Consecinta: Dumnezeu nu i-a primit jertfa, ba l-a lepadat si pe el. Degeaba a plins apoi Samuel. Degeaba. Dumnezeu l-a lepadat pe Saul si s-a lepadat de el pentru totdeauna.

Prin plecarea urechii la soapta straina omul avea sa piarda totul. Il veti sluji mai bine, daca veti sti mai mult, pare sa spuna Inamicul. Nu aveti decit de cistigat, iar Dumnezeu ... va cistiga si El. Cam asa cred ca le-a vorbit diavolul si ei, politiciosi, l-au ascultat...

Pentru vrajmas atita era suficient.

In clipa cind au primit vorbele Satanei si au abandonat cuvintele lui Dumnezeu, viata strabunilor nostri s-a destramat.

Au fost alungati din Eden si au intrat “in intuneric si in umbra mortii, incatusati in apasare si in fiare, pentru ca s-au razvratit impotriva cuvintelor lui Dumnezeu si au

dispretuit sfatul Celui Preainalt.” (Psalmul 107 10-11) Au fost alungati de la fata lui Dumnezeu.

Satana si-a facut meseria atunci, iar astazi, desi infrint “la Cruce” de Domnul Isus, face “ore suplimentare” ca sa determine si aceasta generatie sa-l asculte, sa-i accepte sfaturile si sa mearga pe strada “Fructului oprit.”

Un glas striga necontenit.

- Ce striga?

“Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor rai”

(Psalmul 1)

Ma intreb, oare nu cumva fericirea de care vorbea psalmistul, ne ocoleste fiindca ne plecăm urechea la sfaturi rele sau chiar la sfatuitori rai? Intrebarea este retorica, dar poate sa nu fie.

(Recent am refuzat o invitatie de a vizita niste oameni. Nu chiar am inteles de ce nu am avut indemn launtric ca sa petrec timp cu ei. Apoi mi s-a conturat acest raspuns: Ei batjocoresc totul si pe toti, inclusiv pe tine ... e mai ferice sa nu te duci sa stai cu ei ...)

*

Multi intreaba, cu cel mai serios ton, daca Dumnezeu mai vorbeste inca, daca I se mai poate auzi vocea in mileniul trei, daca nu cumva, fiindca avem Scriptura, Biserica si preoti, El a incetat sa mai glasuiasca?

La aceasta intrebare se poate raspunde cu o alta: dar Diavolul mai vorbeste? Isi mai deschide El gura dupa discursul din Eden?

Raspunde-ti tie, mai vorbeste Diavolul?

Nu cumva tace si el fiindca s-a scris Canonul?

Crezi ca necredinta ta in Vocea lui Dumnezeu, il face si pe Diavol sa taca?

Cine a aparut linga Isus cind a flaminzit?

Cine L-a-ndemnat sa se arunce de pe strasina templului?

Diavolul i-a vorbit lui Iuda, asta este clar. (Milenii dupa convorbirea din Eden)

Si lui Nero.

Si lui Decius.

Si lui Diocletian.

Nici gind sa se opreasca.

Ce zici de Hitler?

Lui nu i-a vorbit Sarpele?

Dar lui Stalin?

Lui Mao?

Sunt sigur ca pe toti acestia Diavolul a vrut sa-i faca ...dumnezei. Este specialitatea lui. Mereu face dumnezei, asa cum i-a facut ...pe Adam si Eva. Din creaturi sublime, “dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu” Diavolul a facut niste amariti neputinciosi.

Nu exista nici o indoiala ca Diavolul vorbeste. Ba inca vorbeste si el tot “cind intr-un fel cind intr-altul” si din nefericire omul ... ia seama fiindca i se pare ca “fructul” va fi bun macar o data. “S-o nimeri si ceva bun, zicem, o fi si vreo exceptie.” Vai, Vai, nu este nici una.

Vrajmasul nu se dezmente, doar minte. Diavolul este un bun negustor de lucruri rele, otravitoare. Vinde doar datorita ambalajului. Continut n-are, dar ambalajul este poleit cu aur. Dupa ce i-ai cumparat marfa realizezi cu amaraciune c-ai fost tras pe sfoara. Cistigatori nu exista. Oricine discuta cu Diavolul pierde.

Am intilnit o sora care “auzea voci” in preajma ei si de multe ori le dadea ascultare. Urmind “vocile” ajungea sa faca acte bizare care socau pe cei apropiati. Cind am vorbit cu ea mi-a spus ca “vocea” ii propune sa faca anumite lucruri neobisnuite, dar totdeauna “de dragul Domnului Isus.” Intr-o zi i-a propus, de dragul Domnului Isus, sa se arunce intr-un lac... tinara a acceptat, pai daca-i “de dragul Domnului Isus?”

Pina la urma tot Domnul Isus a salvat-o.

Am recunoscut insa tactica straveche a inamicului. El cauta s-o distruga folosind stratagema din Eden:

“Ce bucuros o sa fie Dumnezeu!!!”

“O sa vedeti!

“Nu va mint!”

El de la inceput a fost mincinos!

Cum sa ne ferim de glasul Diavolului?

Domnul Isus spunea ca oile Lui nu merg deloc dupa un strain fiindca ele cunosc glasul Pastorului cel bun. “Oile” care nu cunosc glasul Pastorului cel bun si se se duc dupa straini nu sunt oile lui Isus.

Daca nu sti care voce trebuie urmata daca vrei sa ai discernamint spiritual cere Domnului Isus sa te mintuiasca. Cere-I sa-ti fie Pastor. Roaga-L sa ti se descopere. Cei ce intreaba daca Dumnezeu vorbeste, spun chiar prin faptul ca intreaba ca ei de fapt nu cunosc glasul lui Isus. Ei urmeaza orice strain cu glas melodios si liturgic, uitind (sau nestiind poate) ca Diavolul se preface cel mai mult in inger de lumina. Este deghizarea favorita. (Sa nu uitam ce fel de inger a fost Lucifer)

Esti tu sigur ca recunosti vocea Lui Dumnezeu?
Fii foarte atent. E in joc viata ta ba chiar destinul etern.

Divorțul

În mod neașteptat în Eden s-a produs un divorț. Acolo unde totul a funcționat perfect pentru multă vreme, într-o nefastă zi a intrat zizania. Părinții noștri au început să creadă că totul există numai pentru ei și pentru bunăstarea lor. Totul, li se părea, că a fost creat ca ei să se simtă bine. Hedonism curat și exacerbant: „să mincăm și să bem...”

Planul lui Dumnezeu, planul marelui Monarh a trecut (în mintea lor) pe plan secundar iar dorințele lor au fost urcate pe pedestal. Faptul că li s-a incredintat paradisul cu tot inventarul lui, nu părea să le spună nimic despre responsabilități.

Ascultarea, dependentă de Dumnezeu, pazirea strictă a poruncilor n-au mai contat. Ei primiseră în inimă un alt plan de acțiune. Putin conta, pentru ei faptul că Dumnezeu i-a făcut, că le-a dat autoritate deplină peste toate lucrurile și ființele. Acestea nu mai aveau valoare.

Doar strainul care nu le-a dat nimic și care le propune o filozofie nouă de viață, în contradicție flagrantă cu cea primită de la Creator, doar el este pretuit. Doar el îi înțelege. Doar el le vrea binele cu adevărat. Dumnezeu pune restricții.

„Ce fel de libertate e aceea cu limite?”

„Vrem emancipare totală.”

„Lucifer e cu noi.”

Mentalitatea această cuplata cu transpunerea ei în fapte (ruperea legământului cu Dumnezeu) nu putea să ramână fără consecințe și ele n-au întârziat. Dumnezeu n-a mai putut locui împreună cu cei care-L urmează pe Satana.

Dumnezeu nu poate să vada raul.

Divorț!

Primul divorț din istorie.

Acest divorț n-a separat un bărbat și o femeie, cum se întâmplă astăzi, ci a pus o prăpastie între prima familie și ... Dumnezeu. Un adevărat canion, imposibil de trecut. Biblia vorbește atât despre o „mare prăpastie” cât și despre un mare zid pe care-l durează păcatul uman, între om și Ziditorul său. (Isaia 59.)

Aceasta a fost marea schismă și partile continua să fie pe picior de război. În ciuda atitor religii, pământul este o planetă divorțată. (Ne-am molipsit oare cu toții de boala lui Adam sau stăm „divorțati” de Creator din respect pentru ... păcatul părinților?)

Starea de divort a fost caracterizata de apostolul Pavel prin cuvintele: “Fara Dumnezeu in lume!”

O lume fara Dumnezeu.

O lume pierduta.

O lume fara scop.

Dupa incetarea comunicarii (intre protoparinti si Dumnezeu) pamintul a devenit planeta in care domneste intunericul.

Bezna.

Lumina ne-a parasit si noaptea ne-a luat in bratele ei reci.

In noaptea aceasta s-au facut multe casatorii, multe nunti si, logic, prea multe esuari.

Falsul se realizeaza repede si usor dar nu rezista la probele vietii.

Case zidite pe nisip.

Castele de nisip, rezistente pina la primul test de ploaie si vint.

“Nisipul” este in acceptia biblica, orice filozofie sau principiu de viata pe care se intemeiaza o familie, dar care se afla in contradictie cu cuvintele Domnului Isus rostite in predica de pe munte. Vietile sau familiile cladite pe nisip se vor gasi mereu pe un teren miscator. Oricit ar fi de elegante casele ridicate pe acest teren, ele sunt mereu sub sabia lui Damocles.

In comuna in care m-am nascut, au poposit niste colonisti. Locul ii cuprindea si pe ei, alaturi de ceilalti locuitori ai comunei care se asezasera mai de mult acolo si care aveau casele construite pe dealuri.

Grupul cel nou, in graba, a decis sa-si construiasca locuinte pe malul riului. Le-au ridicat destul de repede si citiva ani s-au bucurat de ele. Intr-o primavara insa apa a venit mare. Riul cel cuminte, vara, a devenit Dunare. Casele au devenit plutitoare. Taranii, marinari de nevoie. Totul a fost sters de pe fata pamintului.

Astazi locul poarta doar numele colonistilor. Numai atit. Nici o alta urma.

Domnul insusi numeste cuvintele Sale “stinca.” Principiile enuntate acolo trebuie sa stea la temelia caminului daca nu dorim ca aceasta sa fie luat de valuri sau de vinturi. (Matei cap. 5-8)

*

Poate zici, daca nici prima familie nu si-a atins tinta, ce sansa de reusita mai are are casatoria in general si a mea in particular?

Daca familia facuta in mod nemijlocit de Dumnezeu a dat faliment ce sa mai sper eu care nici nu L-am invitat pe Domnul cind mi-am cautat partenerul sau partenera?

(Practic prima familie n-a divortat de ea insasi, “doar” de Dumnezeu si acest faliment este mult mai grav si distructiv decit celalalt. Adam si Eva nu s-au despartit unul de altul, ei au ramas parteneri in “crima si pedeapsa.”)

Dupa falimentul primei casatorii, degradingolada de astazi a familiei nu ne surprinde. Pornirile sau inclinatiile inimii omului par a fi “programate” de razvratirea lui Adam. Calea lui Cain este batatorita si ea. La rascultatii lui Core se adauga mereu efective noi de soldati certati cu ...Legea lui Dumnezeu.

Spiritul contemporanilor lui Noe nu s-a inecat in Potop. Nici spiritul doamnei Lot n-a fost distrus de focul si pucioasa care au nimicuit Sodoma si Gomora. Iane si Iambre, vrajitorii sefi ai Egiptului, se impotrivesc Duhului Sfint si astazi.

Semnele sfirsitului ne inconjoara. Vremile-s tirzii si noaptea este mai lunga decit cea polara.

Ce avem de facut?

Sa ne resemnam?

Nicidecum!

In imprejurarile istorice limita, despre care am amintit mai devreme a fost un singur biruitor: Dumnezeu. El n-a fost in dificultate niciodata. El a avut ingeri, a avut dreapta Sa si bratul Sau de aceea nici o lupta n-a pierdut. Si nici nu va pierde.

Nu suntem singuri pe lume.

Avem sanse de succes.

*

Vestea cea buna pentru noi si surprinzatoare totodata, vine tocmai de la Dumnezeu. El ne ofera ajutorul desi noi am fugit de El si domnia Lui am refuzat-o. Aceasta veste, aceasta Evanghelie ne anunta ca la Dumnezeu, este mai bun ...sfirsitul ca inceputul. Sfsirsitul istoriei umane poate cunoaste *viata de familie traita la etaj superior*, mai elevata ca cea din Eden.

Duhul Sfint este un mijloc suficient de puternic pentru astfel de realizari. El are remedii supranaturale pentru toate starile noastre.

“Bratul de carne” pe care se bizuie lumea de azi, adica omul, oricit de bine intentionat ar fi nu poate ajuta in domenii care-l depasesc; n-a fost rinduit sa dea solutii in casnicie ci sa le ...primeasca el insusi de la Tatal si Creatorul sau. Nimeni nu are nimic daca nu a capatat de Sus. (Daca nu esti convins de afirmatia de mai sus, arata-mi ceva din ce ai si-ti voi arata, in acel lucru, ceva ce ai primit)

Chiar acei care au imbogatit lumea cu inventiile si descoperirile lor ar trebui sa recunoasca cu smerenie ca au fost ajutati de Sus! (Multi savanti, precum Isac Newton sau Benjamin Franklin au si recunoscut aceasta si i-au dat slava lui Dumnezeu.)

Surpriza istoriei

Un psalmist aflat la ananghie, intreba: “de unde-mi va veni ajutorul?” (Psalmul 121:1) si tot el, inspirat de sus, raspunde: **“Ajutorul meu vine de la Domnul care a facut cerurile si pamintul.** (v.2) Nici mai mult, nici mai putin. In viziunea psalmistului, fiul omului este bagat in seama de Creator.

Creatorul a fost, fara discutie, ofensat de actiunile umanitatii reprezentate de Adam si Eva dar, in loc sa pedepseasca insubordonarea, El Insusi devine avocatul lor la bara justitiei Sale. El vine in ajutorul fapturilor pe care, in mod “normal” ar trebui sa le pulverizeze pentru inalta tradare.

El nu face aceasta pentru bani, pentru a ne “avea la mina” sau pentru ca ar dori vreun cistig oarecare de la noi ci fiindca este... Tatal nostru. El ne-a facut pentru scopurile Sale si nimic nu poate anula aceasta. Nici chiar pacatele noastre.

Cuvintul ne spune ca: “Lui nu-I pare rau de darurile si de chemarea facuta.” (Romani 11:29) Trebuie sa ne tinem scai de acest Dumnezeu care vrea sa ne faca bine.

El a ales poporul Israel si apoi tot El, Dumnezeu care “nu dormiteaza nici nu doarme” il pazeste pe Israel. Se ocupa necontenit de proprietatea Lui.

Sunt sigur ca strigate ca ale psalmistului am scos si noi din rarunchii nostri. Si noi am oftat descurajati. Si pe noi ne-au izbit talazuri mai mari decit “Katrina.”

De multe ori “tsunami” se ridica impotriva noastra tocmai cind nu suntem pregatiti pentru asa ceva. Semenii n-au solutii...si vinturile bat si bat si valurile se inalta semete. Puterea noastra nu este pe masura.

Stiu despre aceste valuri mari, nu de la televizor sau din presa ci din propria viata. De trei ori am fost ca proorocul Iona in adincul marii, ba chiar in pintecul casalotului si nici un singur om nu m-a ajutat. Nimeni. Doar Dumnezeu.

Multi semeni “tineau” cu valul si prognosticau victoria lui si implicit, anihilarea mea. Unii, poate ca nu cu intentie rea, ci ca adevarati suporteri ai luptei “drepte” adaugau cite o galeata de apa la val ca sa-l faca putin mai mare si mai puternic. Probabil ca in acest fel ar fi cistigat “pariul” si e de mirare, pentru ei, ca n-a biruit talazul.

Totusi, nici eu nu ma pot lauda c-am invins: Domnul a iesit biruitor.

Drept glasuit-a psaltul: “ajutorul vine de la Domnul.” (Psalmul 121:2) Toate ajutoarele isi au sursa in El. Orice ni se da bun vine de Sus de la Parintele Luminilor... care nu se schimba.” (Iacov 1:17)

“Ajutorul potrivit” sau partenerul de viata vine tot de la El. Ni se da pe cale miraculoasa ca orice lucrare pe care o face Dumnezeu.

*

Pecetea sau sigiliul lui Dumnezeu perste oameni si lucrari, sunt manifestarile Lui supranaturale, minunile. El, care a facut lucrurile naturale si a asezat atitea legi in Cosmos are o predispozitie vesnica pentru supranatural, (supranaturalul pentru El este ... natural) supraomenesc.

Supraomenesc spunem noi dar ce este omenesc in ochii nostri si este indeobste acceptat ca normal este de fapt “subomenesc” daca-l raportam la standardele creatiei lui Dumnezeu. Omul, dupa tragedia lui Adam, traieste nu omenescul (acela din Eden) ci subomenescul sau neomenescul. Se numeste totusi in mod eronat “omenesc.”

Doar Isus a trait omenescul real. El a fost Omul adevarat. El i-a smuls lui Pilat la “Gabata” constatarea: Ecce Homo!” Iata Omul!

Omenescul nostru actual este sublim daca ne raportam la jungla si este tragic daca ne raportam la cer sau la omul absolut, Isus. El ne indeamna sa ne uitam mereu in sus.

Placerea Lui Dumnezeu este sa-si cheme fapturne inapoi si bucuria Lui n-are margini cind acestea se intorc in mostenirea lor. Chiar si ingerii se bucura cind un om se in-Crist-ineaza, cind devine un om in Cristos.

Un mijloc favorit al lui Dumnezeu de a atrage si a capta atentia omului este manifestarea Sa si a prezentei Sale. Miraculasa Sa aparitie. Asa l-a chemat Dumnezeu pe Moise inapoi la El. Iehova s-a manifestat in rugul aprins.

Aceasta predilectie divina poate fi urmarita si in viata Domnului Isus de la Betleem, unde s-a nascut, pina la Muntele Maslinilor, de unde s-a inaltat la cer. Numai mununi peste tot.

“Minunile marturisesc despre Mine.”

Domnul Isus a inceput sa-si arate Slava la o nunta care s-a celebrat in Cana din tinutul Galileii. Pina la acea nunta nu facuse nici o minune, dar atunci i-a sosit ceasul ca sa supuna naturalul si sa-Si arate domnia peste fire.

Transformarea sau schimbarea apei in vin este prezentata de evangheliile drept prima minune cristica. La receptia de dupa nunta, cind s-a ispravit vinul, criza a fost rezolvata in mod miraculos de puterea lui Isus care a transformat apa in vin.

In Cana Galileii minunea a fost posibila fiindca Isus a fost prezent acolo, fiindca a fost invitat. Imi imaginez momentul in care Domnul Isus a primit invitatia la nunta si citesc bucurie pe chipul Lui in drum spre casa mirelui.

Nici ucenicii Lui si nici mama Lui, fecioara Maria, nu au fost in stare sa scoata familia din incurcatura dar prezenta lui Isus a fost suficienta ca sa faca dintr-un esec, un triumf. Familia care L-a invitat pe Isus a fost blagoslovita cu o mare lucrare. Niste anonimi capata un dumnezeiesc dar de nunta.

*

A fost acest prim miracol un fapt petrecut la voia intimplarii sau a fost o recompensa data lor de Domnul Isus fiindca L-au chemat la nunta?

Daca a fost o recompensa, atunci ei au fost participanti activi la materializarea minunii si contributia lor constituie ea insasi o minune: L-au invitat pe Isus!

Invitarea si acceptarea lui Isus este pentru El, cea mai mare lucrare ce o poate face omul.

In urma cu multi ani am fost candidat pentru slujba de consilier la o agentie sociala. La "interviu" am fost intrebat cum aveam de gind sa procedez in cazul in care trebuia sa consiliesc o minora insarcinata, o nevasta care voia sa divorteze sau in alte situatii asemanatoare ca grad de dificultate.

Am raspuns: "va voi consulta pe dumneavoastra." M-au angajat imediat.

Omul care doreste o casnicie adevarata trebuie sa-L invite pe Isus, la logodna, la nunta, in luna de miere si mai ales in tot ce urmeaza dupa acestea.

El Dorado

Casatoriile aranjate de capi de familie sau de rude, asa de obisnuite in trecut, nu plac astazi fiindca sunt pe “stil vechi.” Ne apar contaminate de om, sunt un fel de “mita’n sac”. Daca este si altcineva implicat in procesul casatoririi credem ca, din start casatoria este condamnata la nereusita.

Noi visam spontanul, dragostea la prima vedere, dragostea care te consuma, Ileana Cosinzeana, Fat Frumos si daca acestia nu apar de la sine, atunci ne inarmam cu incredere in intuitia noastra si incercam sa-l gasim atit pe Fatul Frumos cit si pe Ileana Cosizeana, dupa specificul genului.

Fiind vorba de intuitia noastra (proprie) suntem siguri ca nu ne va insela fiindca nimeni nu se minte pe sine. Credem. Cind e vorba de credinta in abilitatile noastre suntem mai credinciosi ca Avraam.

Si totusi...ne autoinselam in aceasta “religie.”

Credem de prea multe ori ca omul care se apropie de noi este cum ni-l imaginam noi. Credem ca ne va ferici.

Credem ca este normal si bun si sensibil si bogat, dar dupa nunta suntem gata sa facem “scandal” ca Iacov in Mesopotamia cind realizam ca avem linga noi o ... alta persoana si n-o cheama ... Rahela.

Cosmar.

Cind realizezi ca ai alaturi o “Lea” nu prea mai ai multe de facut, decit resemnare.

In cazul patriarhului Iacov, gresala (intentionata) a fost a stapinului lui care i-a fost si unchi si ... socru. (multe palarii mai purta si Laban) Iacov poate fi scuzat, n-a prea fost vina lui, dar noi care nu dam voie nimanui sa se amestece, de ce clacam?

De ce nu reusim sa avem paradisul?

Un crestin mi-a marturisit ca nu i-a placut modul in care mama lui a fost tratata in casnicia ei de sotul ei. A decis ca el va fi altfel decit tatal sau fata de sotia lui... Tot ce a reusit , in urma rezolutiei, a fost un comportament cam de zece ori mai mizerabil decit al tatalui pe care-l considera un tiran.

Cum?

Acesta de ce n-a reusit, fiindca pare ca are toate ingredientele?

A incercat singur, fara ajutorul lui Dumnezeu. Se considera prea capabil si credea ca se poate descurca fara Dumnezeu.

Ratam in casatorie fiindca-I spunem lui Dumnezeu: “Stai neutru” sau “Eu o sa traiesc cu ea” si “este dreptul meu sa aleg.” Unii spun ca daca acest “drept” al alegerii ne este anulat viata nu mai are sens.

Nu ni l-a anulat nimeni, iar noi, pe de alta parte, nu l-am cistigat nici la “Lotto” nici in lupta dreapta, ci ne-a fost dat de Cineva. Oare nu ne indeamna acest dar al deciziei, la o noua evaluare a intentiilor Daruitorului?

Oare nu ne constringe marinimia Lui?

El, Cel care ne-a dat numai daruri desavirsite ar trebui cel putin consultat in privinta modului de folosire. El este multumit cind facem aceasta. Biblia invata chiar: “Aruncati asupra Lui TOATE ingrijorarile voastre si El Insusi se va ingriji de voi.” (I Petru 5:7)

Sunt psihiatri si psihologi care sustin ca bolile psihice apar fiindca omului i se spune ce trebuie sa faca si ce trebuie sa nu faca. Daca, zic ei, omul ar fi lasat complet in pace si nu l-ar mai dadaci (parintii, dascalii, popii) nimeni pe lume, atunci am avea numai oameni sanatosi si fericiti in preajma noastra.

Cuvintul adevarului inasa invata ca fara cunostinta poporul pier. Apostazia, razvratirea fata de cuvintele inspirate nu a produs niciodata vreo stare in floritoare undeva ci mereu a fost si este asociata cu ruina pe plan spiritual, emotional si material.

Astazi mai toate produsele se vind insotite de un prospect sau o carte prin care poti afla cum sa asamblezi sau cum folosesti aparatul sau masina. Nici macar fructele nu se mai vind fara o “nota insotitoare.” Omul inasa nu vine pe lume fara nici un fel de manual atasat de gitul lui. Fara vreo videocaseta. Nimic.

Sa fi uitat Dumnezeu ceva?

In nici un caz. *El, ca Autor al sufletelor si-a imaginat ca va fi invitat sa ajute atit parintii cit si copilul in toate fazele vietii lor. El este si prospectul Universal.*

*

In privinta casatoriei, multi visam absolutul, starea de beatitudine, raiul pe pamint dar cind ne trezim din vis realizam haosul in care am ajuns. Parca cineva inadins a incurcat itele. Intentiile bune cit si sperantele tineresti nu sunt incununate cu succes iar visele frumoase ramn doar vise. Visatorii romantici devin repede cinici.

Persoana fara de care nu concepeam viata, acum este la antipozi: “nu se poate trai ... cu ea.”

O tinara de curind casatorita, mi-a marturisit ca si-a dat seama c-a gresit in alegere. Din prima zi de ...dupa nunta a inteles ca s-a grabit si ca n-ar fi trebuit sa faca acel pas. Inainte de casatorie si-a imaginat un alt om: vesel, muncitor, generos dar nici una dintre trasaturile atribuite lui de dorinta si imaginatia ei nu s-a adeverit. In toate omul s-a dovedit a fi exact ...invers sau pe dos.

Institutia casatoriei este imediat blamata si alaturi de ea este ponegrita si proverbiala soacra. (soacra face parte din “pachet” dar nu ea te-a fortat sa te casatoresti ci...)

Nu rareori sunt blamati proprii parinti care bineinteles ca “stiau” si nu i-au oprit pe tineri de la asa o prostie: “M-au lasat sa ma nenorocesc” spun dezamagiti, care uita ca ei si numai ei au decis.

O ruda foarte apropiata m-a intrebat daca mi-am dat seama ca omul pe care –l voise de sot era un ticalos. I-am raspuns afirmativ. Mi-a cerut explicatii si in final a exclamat: “de ce nu mi-ai spus imediat? Eram aproape sa cad in prapastie”

Nu i-am spus fiindca era asa de evident ca omul era un farsor incit pina si o persoana indragostita urma sa observe acel fapt. Asa s-a si-ntimplat.

Cind ne-a proiectat, Dumnezeu ne-a vazut umblind cu un partener (pamintesc) de mina si dirijati de singura mina care poate face aceasta fara gres. ***Mina Lui. Mina Tatalui nostru.*** (Sub aceasta mina ar tr trebui sa ne smerim ca ea sa ne inalte intr-o zi. I Petru 5:6)

Funia impletita in trei este de fapt un triunghi care are baza pe pamint iar cu virful atinge cerul .

Aranjament

Deoarece casatoria rimeaza cu loteria multi cred ca ea este un joc al sansei. Am intilnit chiar “oameni seriosi” care vorbeau cu gravitate despre noroc si nenoroc in casnicie: “Sti, astia ai lui T, sunt piinea lui Dumnezeu de buni dar n-au avut noroc in dragoste. Toti copiii lor sunt divortati ...

Am fi de acord cu aceasta interpretare daca lumea ar fi aparut la intimplare; dar in economia lui Dumnezeu nu exista intimplare. Mistere si “ciudatenii” (pentru noi) da, intimplare si hazard nu. Nici o vrabie nu este, nu zboara si nici “nu cade la pamint” la intimplare in Universul lui Dumnezeu.

Daca nu-i intimplare atunci de ce n-au toti “noroc”? (In general, cineva preocupat de noroc dar indiferent de Dumnezeu si de voia Lui, va fi vesnic fara binecuvintare.)

De ce nu sunt toti fericiti si cistigatori ai lozului cel mare?

Ce putem face ca sa ne schimbam soarta?

Sa ne intoarcem iar la “aranjamente” dupa ce am fugit de ele si le-am blamat ca fiind retete ale nefericirii.?

Sa ne lasam ajutati de altii sau de Cineva?

Bineinteles!

Calea spre implinire sunt “casatoriile aranjate.” (De ce am fi impotriva “aranjamentelor” cind acestea, practice, sunt prezente peste tot in viata noastra? Aranjam concediile. Aranjam nasterile ba si inmormintarile... dar nu acceptam “aranjamentul” in casatorie.) Inapoi la casatoriile aranjate!

Nu recomand aranjamentele omenesti (acestea nu sunt cu nimic mai presus decit casatoriile facute de tinerii direct implicate care aranjeaza si ei in stilul lor) ci sugerez aranjamentele divine, intocmite pentru noi inca inainte de facerea lumii. (Psalmul 139)

Domnul Isus este Calea spre orice realizare de valoare si casatoria este institutia Lui. El a planuit-o. El a ales-o pentru om. In ochii Lui, ea este mai presus de orice alta relatie paminteasca si El are mereu dorinta s-o binecuvinteze.

Omenirea cautata cu infrigurare implinirea intr-o casatorie reala dar vrea s-o afle in afara lui Dumnezeu sau acolo unde ea nu se gaseste. Este ca si cum ai pleca la pescuit si te-ai incapatina sa prinzi peste dar nu in ... apa. Acest element fiind cam ... demodat: pina si primitivii au prins peste tot in apa.

“Emancipare” inseamna sa prinzi peste pe potecile de munte folosind ... cursa de soareci sau latul pentru lupi. Absurd, vei spune. Asa-i, dar intreb, nu este la fel de absurda alegerea unui partener de viata ignorandu-L pe Cel ce l-a facut pe el si care stie totul despre el cit si despre nevoile tale?

O cunostinta apropiata mi-a marturisit c-a divortat fiindca erau complet diferiti. La intrebarea mea, daca n-a observat asta inainte de casatorie mi-a raspuns dezarmant: “am fost condusa de hormoni ... acum sper doar sa-mi invat copiii sa nu faca si ei ca mine...”

*

- Citi oameni cunosti care-si cumpara piese auto pentru o masina marca “Toyota” de la compania “Ford” ?

- Nici unul...

- De ce nu?

- Pai o stie oricine, piesele “Ford” nu se potrivesc la masina “Toyota.”

Agentul de la care cumpar bilete de avion mi-a povestit ca un muncitor de la o Fabrica de “biciclete” din ... Transilvania, sustragea zilnic cite o piesa, cu intentia de a-si asambla o bicicleta. Dar, dupa multe incercari nereusite s-a plins unei cunostinte: “Nu stiu ce se-ntimpla dar de fiecare data iese ... mitraliera.”

Omul voia bicicleta dar nu lucra la ... Fabrica de biciclete. (Era fabrica de biciclete doar cu numele) Piesele au fost proiectate pentru mitraliera.

Deosebirile nu sunt chiar asa de mari intre piesele de Ford si cele de Toyota, citiva milimetri ici si colo. Suficient totusi ca sa fie inutile...

*

Dumnezeu nu a abandonat rolul Sau de intemeietor de familii. Cei ce doresc sa-L angajeze il gasesc mereu disponibil.

Unii nu vor sa-L consulte in ruptul capului, in schimb consulta psihologi, consilieri sau , mai ales, nu se consulta cu nimeni. Dupa ce ajung in criza consulta tot ce le cade in miini, inclusiv ... statistici care ofera un sumbru tablou.

O noua sansa?

Un tinar care mereu s-a consultat numai cu sine insusi dupa ce a trecut prin multe peripetii a ajuns si la divort. Atunci, speriat de perspective, a inceput sa ceara ajutor de la toti pe care-i intilnea in cale. Se lamenta mai ales de soarta lui, care bineinteles era “nedreapta” cu el.

Am incercat sa-l linistesc spunindu-i ca dupa statistica este “in grafic.” Mi-a replicat ca nu vrea si nu-i place sa fie “o statistica.” L-am crezut, dar era prea tirziu. Omul secera aceea ce semanase.

Acest principiu este universal valabil.

L-am auzit pe un dezamagit spunind: “Dumnezeu a facut lumea la intimplare, altfel eu n-as fi ajuns aici” iar o femeie aflata in divort mi s-a confesat: “ sunt una fara noroc pe lume, caci daca as fi avut putin noroc, soarta mea era alta. Eram si eu ca altele, aranjate la casele lor”

Oare asa sa fie?

E vina lui Dumnezeu?

L-ai pus tu pe El la incercare?

Ti-a vorbit El tie?

Cineva care a creat Universul si omul, sa nu fi prevazut solutii pentru familie? Sa fi dat El lumea pe mina “Norocului?”

Exclus.

Problema nu este daca El are solutii pregatite pentru fiecare, ci daca le primim noi? Daca le cautam?

Prin intermediul Scripturii facem cunostinta cu patriarhul Isac si cu viteazul Samson. Unul (Samson) si-a luat nevasta dupa “placul inimii” iar celuilat i-a fost adusa de un rob credincios.

Ne-am fi asteptat (vorbind in felul oamenilor) sa reuseasca acea casatorie unde omul a ales pentru sine dupa criteriile personale, dupa placerea inimii, insa casatoria lui Samson a fost un dezastru. O catastrofa chiar!

Isac in schimb a fost un om implinit in casnicie desi el si-a capatat sotia. Altcineva a ales in locul lui. A primit-o prin credinta. (In fond de ce am umbla prin credinta cind cautam slujbe si am abandona credinta cind cautam nevasta?)

Multi oameni sunt credinciosi (ne spun aceasta chiar ei insisi) dar de casatorit se casatoresc exclusiv prin vedere. Aleg ca si ceilalti oameni, calculeaza avantaje materiale si apoi spera sa mearga casatoria "ca pe roate."

Poate ai vrea sa-mi spui ca tu esti multumit cu posibilitatea de a-ti alege sotia si ca vei face uz de acest drept fiindca nu poti risca sa mergi pe mina lui Dumnezeu care nu tine cont de criteriile tale de frumusetate feminina. In fond cine stie mai bine ca tine , ce vrei tu? Multi au procedat astfel si si-au luat sotii dupa gustul lor. In mod surprinzator, pentru mine, multe dintre aceste familii au rezistat si chiar au realizat destul de multe lucruri bune. Nici vorba de divort, batai, spitale de psihiatrie sau alte lucruri care definesc dezastrul.

Nu pot insa sa nu ma intreb: Ce s-ar fi intimplat inasa daca acti oameni s-ar fi casatorit dupa voia lui Dumnezeu?

Unde ar fi ajuns?

Ce ar fi infaptuit?

Nu vom sti niciodata, dar putem banui ca multi pierd in aceste circumstante.

Casătoria matematică

Numai Dumnezeu poate realiza din doi oameni, unul. Unul întreg. “Unul” care este unitate, în care cei doi sunt “una” sau sunt într-un acord.

Aritmetica, dependentă de cifre și de tradiție, totdeauna va număra doi. Psihologia, se bazează pe...Matematica.

Cartea lui Dumnezeu însă spune: “Dumnezeu a făcut om, (unul) parte barbătească și parte femeiască i-a făcut. (Geneza 1:27) Unul alcătuit din două părți, una masculină, alta feminină. Două părți foarte diferite dar perfect complementare.

Aceste părți ale întregului care se dauiesc reciproc nu produc două sisteme sau două întreguri ci unul singur. Fiecare se da în proporție de 100% și totalul este 100%.

(Dacă fiecare da 50% nu-i nici pe departe suficient. În casnicie 50% al tău plus 50% al ei fac împreună 25%. Nici 99% dat de fiecare nu-i destul. Singurul procent acceptabil în căsătorie este 100%. Dacă nu vrei să dai 100% ... “stai acasă.”)

Întregul desăvîrșit a fost avut în vedere de Dumnezeu la creație. Toate cele făcute de El erau desăvîrșite. Așa ne-a făcut Dumnezeu și pe noi și așa ne vede El, întregi sau cel puțin pe drumul spre întregire, atunci când ne însoțim cu cel pregătit de El pentru noi. Rolul partenerului de viață este cel mai complex din câte sunt pe lume, pentru tine.

Dumnezeu pune oameni laolaltă ca în acest fel să-i modeleze pe amândoi.

Vedem de multe ori “extreme” sau oameni total diferiți care se atrag. Dar chiar se atrag, sau sunt atrași în mod paradoxal chiar de Dumnezeu în aceste relații?

El are drept scop transformarea amândurora conform planurilor Sale și se pare că cel mai bun instrument pe care l-a manufacturat Dumnezeu pentru cineva este propriul partener.

Când nu ne aflăm jumătatea și apucăm o jumătate oarecare, în ochii Lui suntem niște improvizații care niciodată nu vor da rezultatele dorite de El. Sunt totuși și improvizații mai aproape de ideal însă prea multe sunt adevărate iaduri.

*

Împreunarea, împerecherea defectuoasă a fiintelor umane de dinaintea de potop a fost principala cauză a cataclismului. Atunci toate fapturile își “stricasera calea,” se “însurau

se maritau” dupa cum voiau, de cite ori voiau si cu cine voiau. Numai voia omului se facea pe pamint si Dumnezeu a fost fortat sa intervina din nou.

Doar Noe era neprihanit sau intreg si intregit in ochii lui Dumnezeu.

Noe a umblat cu Dumnezeu si familia lui a umblat apoi ...pe ape.

Noe, dupa porunca lui Dumnezeu, prin credinta a construit o corabie si a fost ridiculizat pentru asta, dar sub curcubeul de dupa marea ploaie a stat Noe si familia lui. Numai opt suflete. Numai opt supravietuitori.

Noe a mers impotriva curentului vremii dar curentii puhoaielor nu i-au facut nici un rau. Stihiile au ucis toata generatia lui dar pe el l-au propulsat la glorie. Tot pamintul a fost al lui, dupa potop (proprietar unic al tuturor bogatiilor Terei!) desi, inainte parea ca-i face umbra degeaba si umbla dupa naluci ca un fantezist sau ca un dezechilibrat care si-a molipsit si familia la “nebunia lui.”

Prin comportamentul lui, Noe a osindit lumea veche ba o osindeste si pe cea noua care-L ignora pe Dumnezeu.

Fără cusur

Cuprins de euforie, regele Solomon aducea acest tribut frumusetii Sulamitei: ***“Esti frumoasa de tot iubito si n-ai niciun cusur.”*** Solomon vorbea nu din “datorie de sot” ci isi exprima entuziasmul izvorit din inima.

Frumoase pot fi multe, chiar “frumoase de tot” dar mai toate au si cite un mic cusur. Perfectiunea sub toate aspectele, inzestrarea cu toate atributele nu pare sa fi fost in intentia Creatorului.

Solomon insa pune afirmatia lui intr-o carte incorporata in Biblie, unde oamenii sunt mereu raportati la cineva, comparati cu cite cineva si unde mai toti au cusururi de un fel sau altul. Regii lui Israel sunt comparati fie cu David, cei buni sau cu Ahab si Ieroboam cei rai, dar pina si cei buni au ... cusururi.

Sulamita n-are nici unul. Auzi? Nici unul macar. (Cintarea Cintarilor 4:7) Pastorita arsa de Soare, era perfecta din toate punctele de vedere. Punctele lui Solomon de vedere bineinteles, dar acesta a scris trei carti ale Bibliei si a fost cel mai intelept om din lume. Cred ca merita atentie cind vorbeste chiar daca nu esti inclinat sa –i dai dreptate. Nici Sulamita nu-i de accord cu el:

Ea se confesa ca nu si-a pazit via frumusetii ei. Ea nu se vedea perfecta. I se parea siesi ca-i prea “neagra.”

Solomon in schimb o gaseste desavirsita. ...nici o pata, nici o zbircitura... nimic din categoria “pete sau zbircituri.”

Exact asa cum isi doreste si isi pregateste Domnul Isus mireasa Lui, Biserica Rascumparata!

Da, aceasta este spalata cu singele Mielului lui Dumnezeu, este umpluta cu Duhul Sfint al lui Dumnezeu si se afla in procesul sfintirii pentru a fi unita cu Dumnezeu pentru vesnicie. Adresate Bisericii asemenea cuvinte au sens.

Solomon insa vorbeste despre o femeie alcatuita din carne si oase si piele si emotii si sustine ca aceasta este fara cusur...

Cu secole inainte de Solomon, ba chiar inainte de potop, ne spune Biblia, fiii lui Dumnezeu au apreciat infatisarea fetelor. Ei au vazut ca fetele oamenilor erau frumoase si pentru ele si frumusetea lor ei “si-au parasit locuinta lor.”

Scriptura nu-i contrazice pe acesti esteti fiindca fiii lui Dumnezeu aveau dreptate: fetele oamenilor erau intr-adevar frumoase. Nu doar niste fete din vremea potopului erau frumoase ci fetele generatiei. Toate fetele. (E drept frumusetea sta de obicei in ... ochii privitorului insa ingerii, cred, aveau ochi foarte buni, chiar daca ei insisi nu erau asa) Frumoase au fost acele fete, fara indoiala, dar ...nu fara cusur. Categoriec aveau destule cusururi, altfel s-ar fi gasit in echipa lui Noe si poate nici n-ar mai fi venit potopul daca nu erau ele frumoase si cu destule cusururi.

*

Femeia lui Solomon in sa le intrece pe toate. Ea este fara defecte, desi este femeia care de multi este numita "slabiciune." Scriptura insasi o numeste "vas mai slab decit barbatul." (I Petru 3:7)

Inteleptul sustine ca a gasit femeia perfecta si daca nici Solomon nu este o autoritate in materie atunci nimeni nu mai este. Competenta ii este atestata de intelepciunea-i proverbiala dar nu numai. Solomon a trait mai intens ca multi oameni. "A ars lumina la ambele capete," nu s-a crutat si a cercetat intens in toate domeniile care -i erau la indemina.

(E posibil oare ca un om, in cazul acesta Solomon, sa fie considerat intelept tocmai fiindca nu este ...cusurgiu.)

Poate fi totusi cineva perfect?

?

O femeie fara cusur?

?

Pai nu zicea tot Solomon ca n-a gasit nici o femeie...? Nu zicea Maria Sa ca femeia este mai amara ca moartea?

Zicea si asta si sunt sigur c-ar fi putut aduce argumente si in acest sens ...

In text in sa nu citim: "Mai Femeie, curios lucru, nu stiu cum sa-ti spun, dar adevarul este ca n-ai nici un cusur." Nu, ci textul suna altfel: "IUBITO, n-ai nici un cusur"

Solomon iubea.

Totodata Solomon stia ca se vor gasi destui comentatori care-i vor analiza spusele, dar nu da inapoi, si nu retracteaza fiindca stie ca are dreptate. Toti indragostitii sunt de partea lui.

Iubita lui (ca de altfel, toate iubitele) n-are nici un cusur. Cind are cusururi le are fiindca nu mai este prea iubita.

Iubirea este aceea care anuleaza si pulverizeaza orice cusur.

In tinerele ma imprietenisem cu o fata. Una, bineinteles, fara nici un cusur. Fizic, se subintelege, dar nu numai. Ce suflet. Cit de intelegatoare era. Clasa I-a. Eram convins ca-i rupta din Soare. Perfecta! Si culmea, ea perfectiunea perfectiunilor, ma iubea pe mine.

I-am spus cu mindrie tatalui meu despre ea. Speram ca ma va felicita. Dar mi-a fugit pamintul de sub picioare cind si-a inceput tirada. In loc de felicitari si incurajari, in termeni categorici mi-a spus ca daca voi merge “inainte” cu acea fata el nu va veni la mine la nunta.

N-a zis nimic rau despre ea dar mi-a dat de inteles c-ar putea s-o faca. Nu pricepeam atunci cum poate un om bun ca el (asa l-am vazut eu pe tatal meu) sa vada ceva rau intr-o fiinta “desavirsita” ca ea.

Pentru mine, ea era Ileana Cosinzeana, pentru el, se pare, ea era ... Ciuma Padurii (personaj care detine cu autoritate, toate cusurile.) Aceasi persoana si cit de diferite erau impresiile despre ea!

Am dat inapoi. Nu puteam sa-i provoc nemultumire tatalui meu. (au si parintii rolul lor pe lume, altfel nu ni i-ar fi dat Dumnezeu!)

Inteleg astazi ca eu am vazut-o exceptionala fiindca eram cam indragostit sau, imi placea de ea; de aici si deosebirile intre tatal meu si mine.

*

Cusurile si dragostea nu merg mina in mina nu se intovarasesc ci se exclud reciproc. Cusurile sunt in mare parte inventii omenesti si ce la tine pare cusur la altii este virtute. Spre exemplu, sotia ta este scunda sau inalta sau grasa sau slaba sau blonda sau bruneta sau orientata. Care dintre aceste insusiri este cusur?

Sau, nu gateste. Cunosc oameni care ar prefera sa mai manince si pe la restaurant sau in statia de metrou, dar nu pot fiindca sotiile lor...gatesc. Este cusur gatitul sau negatitul?

Cusurul se gaseste doar in ochii privitorului, ca si frumosul si uritul. Daca am iubi , daca am trai in dragoste nimeni nu ar mai avea cusururi.

Exista o stare care se numeste “ochiul rau.” Acest ochi vede totul deformat fiindca el nu este sanatos. Este un fel de oglinda inselatoare.

In timpul anilor de “Seminar” un coleg de care eram apropiat sufleteste, se imprietenise cu o fata. Cind relatia lor mergea bine, noi, prietenii lui primeam mici cadouri de la ea, in general fructe. In schimb cind ei se certau ... adio fructe.

I-am spus lui o data, impacati-va mai oameni buni ca mi-e dor de ... portocale. Noi o vorbeam mereu de bine pe acesta tinara care ne ospata cu citrice. El nu se prea lasa convins si ne spunea ca daca este o persoana cu adevarat generoasa ar trebui sa ne dea fructe chiar daca ei sunt certati.

El avea dreptate desi noi tineam cu ea “din interes.”

Ea ii vedea si totodata trata pe cei din jur nu prin foamea lor ci prin prisma starilor ei. Cam “influentabila” si categoric “circumstantiala” i-as spune acum.

Cam asa procedam si noi. Daca seful ne cearta, mergem acasa si ne batem copiii ... “fiindca-s rai.” Rea, de fapt este starea noastra si cei din jur “beneficiaza” de ea. Daca starea noastra, gindirea noastra, dragostea noastra ar fi de tip cristic cei din jur ar fi numai “exceptionali.”

Pacatul sau cusurul lor este de fapt lipsa ...noastra de dragoste.

Fiecare partener trebuie privit ca un dar de la Domnul si prin urmare, desavirsit. Absolut desavirsit.

Este adevarat ca la omul pe care-l iubesti tu, altii gasesc nenumarate vicii si defecte. Poate chiar familia ta nu vede nimic bun in el: “Ce-o fi vazut la el?” se intreaba ei, dar faptul ca tu nu vezi cusururi in el inseamna ca-l iubesti.

Daca vezi cusururi nu iubesti. Sfintul Pavel scrie corintenilor: “ dragostea nu se minie” (I Cor. 13) fie ca are pricina fie ca nu are. ***Dragostea acopera orice gresala sau aparenta de eroare.***

Dumnezeu “nu vede nici o faradelege in Iacov, nu vede nici o rautate in Israel.” (Numeri 23:21)

Chiar nici una?

Daca ar vedea una singura n-ar mai putea spune ca nu exista cusur in el.

Nici una.

Nici Domnul Isus nu vede Biserica Sa decit curata ca Soarele.

Cum este posibil asa ceva?

Dragostea face asta.

Dragostea face minunea aceasta.

Dragostea anuleaza toate cusururile iar acolo unde cusururile sunt vesnic enumerate si evidentiate, unde dragostea este istorica (mereu evoca trecutul incarcat de erori) acolo ...dragostea lipseste cu desavirsire.

Logodna

Se afirma ca perioada de logodna este etapa cea mai frumoasa din viata cuiva. Omul a devenit matur si s-a indragostit. Este tinar, fara griji dar plin de sperante. Logodnica este mai mult decit a visat. Viata merita traita.

Unii zic ca este etapa minciunii, iar logodna nu face altceva decit confirma zicala: “femeile sunt facute din zahar, mirodenii si minciuni.” Se spun astfel de vorbe despre perioada de logodna fiindca in acea etapa, logodnicii se intrec pe ei insisi ca sa-si impresioneze viitorul partener/partenera de viata.

Nici un efort nu este precupetit si de multe ori “viciile ascunse” ramin nedescoperite pina dupa nunta. Asta o si cred multi insuratei: “N-am deschis bine ochii si acum trag barca pe uscat.” In sotie n-o mai recunosc pe logodnica. Se simt tradati si incatusati.

Altii sustin ca etapa “logodna”este “ultimul prinz” al condamnatului. Este ultima satisfactie inainte de viata de casnicie care de multe ori se scrie cu “z” si devine, caznicie. Este linistea dinaintea furtunii de care logodnicii au dreptul sa se bucure stiind cit de prozaica este viata care urmeaza la sfirsitul ei.

Sa fie adevarat ca ne confruntam fie cu minciuni fie cu ultimul hatir facut nefericitului?

Sa fie casatoria numai un “rau necesar” cum a fost poreclita?

Daca nu este un joc al sortii, de ce sunt oamenii asa de diferiti in cele doua faze: logodna si casatorie?

Cred ca vina este in ...ochelari...sau chiar in ochi.

- ???

... Printul Amnon, unul din copiii regelui David, i-a destainuit prietenului sau ca iubeste “la nemurire” pe printesa Tamar, tot o fata a lui David, care era de fapt sora lui vitrega. (II Samuel 13) “Prietenul” care l-a vazut chinuit de dorinta, nu s-a speriat de pericolul incestului si l-a sfatuit in schimb cum s-o cucereasca pe Tamar.

Amnon s-a prefacut ca-i bolnav ... (era dar, nu suferea cu stomacul ...) si Tamar a fost trimisa sa-i fie sora de caritate...

Planul a “reusit” si fecioara a fost violata de bolnavul ei frate.

“Tragica situatie,” vei spune. “Saracu regele David, ce a ajuns sa traiasca...,” dar ce a urmat este stupefiant: Amnon a trecut in citeva minute de la “dragoste” incandescenta la o ura feroce si a gonit-o pe sora lui cu vorbe de ocară. Cum a fost posibila o astfel de transformare in sufletul unui om?

Cum poti sa treci de la dragoste dogoritoare la crima in doar citeva minute?

Constat doar ca se intimpla destul de des, desi nu mi-este simplu sa –mi explic ...

Totusi, de ce?

Bine, atunci inca o intrebare: a iubit-o Amnon vreodata pe Tamar?

Personal cred ca la “omul” asta a fost prezenta doar dragostea de sine. Doar narcisismn (asta e o boala psihica) si din nefericire, multi se casatoresc nu fiindca iubesc ci fiindca se iubesc pe ei insisi. Le este o mila grozava de ei si de jalnica lor stare ca necasatoriti.

.....

Daca nu ai in vedere binele partenerului, nu te gindi la casatorie. Doar dorinta c-o sa-ti fie tie mai bine dupa casatorie, c-o sa fii fericit si mariajul iti apare ca o buna “partida” nu sunt suficiente ca sa faca din ... tine un material bun pentru casatorie.

Legământ

În antichitate legământul între două părți era sacru iar calcarea legământului se pedepsea crunt, uneori chiar cu moartea. Se poate spune chiar că în vechime legământul era mai mare decât cei ce-l făceau, era mai mare ca omul.

Cel mai cunoscut legământ din istorie este legământul mozaic sau legământul făcut de Dumnezeu cu poporul evreu pe vremea legiuitorului Moise. Un legământ desăvârșit dar omul n-a fost ajutat de acesta și Dumnezeu însuși l-a înlocuit mai târziu.

Oricine trăiește sub norma: “ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” v-a constata mai devreme sau mai târziu că aceasta nu împlineste fiindcă este negativă, stearpă. Este neconstructivă.

Doar legea Duhului de viață în Hristos, zidește și rodeste.

Biblia, care explică și mijlocește Marele Legământ între Dumnezeu și om, susține și ea importanța legămintelor interumane, mai ales cel al căsătoriei.

Căsătoria este un legământ unic!

Nimeni nu poate face legământ de căsătorie cu sine însuși; pentru legământ sunt necesari doi. Doi care se învoiesc să meargă împreună pe același drum și să se sprijinesc reciproc. Fără legământ, umblarea împreună este imposibilă. “Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiti?” (Amos 3:3) Unii vor susține contrariul și pot aduce chiar exemple dar totdeauna este prudent să fii de partea lui Dumnezeu și de partea Cuvintului Scripturii.

Nimeni nu este obligat să intre în legământ dar odată intrat, acesta trebuie onorat. Legământul căsătoriei nu este o vorbă în vânt sau un “petec de hirtie”. El este un angajament înaintea lui Dumnezeu. Este o misiune pe care te angajezi să o duci la bun sfârșit pentru El și familia ta. Este o chemare în acest legământ. Este deasemenea o slujire sacra. Și ca orice lucrare făcută pentru Dumnezeu, slujirea în căsătorie are fagăduința răsplătii.

Dumnezeu însuși este inspirația noastră, a celor intrați în legământ de căsătorie. La El trebuie să privim iar “Legământul cel Nou” este standardul care trebuie să ne modeleze relația de familie.

Apostolul ne îndeamnă:

“Barbatilor, iubiti-va nevestele
cum a iubit Hristos Biserica si
S-a dat pe Sine pentru ea.

(Efeseni 5:25)

Dumnezeu isi onoreaza legamintele facute cu omul. El nu uita si nu schimba legamintul Sau de pace cu omul: “Pot sa se mute muntii, pot sa se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine si ***Legamintul Meu de pace nu se va clatina.*** (Isaia 54:10)
Pilda Lui trebuie urmata de orice om casatorit.

Eva, ajutor potrivit

Se spune ca cine da “la timp” da de doua ori. Desi actul daruirii este esential, factorul, “la timp” este la fel de important.

In privinta “ajutorului” lucrurile stau la fel, ca sa fie ajutor, el trebuie sa fie adecvat. Nu orice ajutor este totdeauna binevenit, indiferent de intentiile celui care-l ofera..

Primului om i s-a dat, in Eden, un ajutor dar nu orice fel de ajutor ci unul deasavirsit. Unul potrivit cu nevoile si cu misiunea ce o avea Adam de indeplinit pe lume.

Multa vreme am crezut ca femeia este in mod automat un ajutor ideal fiindca din punct de vedere fizic este complementul barbatului. Femeia, Eva, fiind diferita de toate “candidatele” din Eden imi parea ca in mod automat este ajutorul potrivit.

Imi scapase din vedere faptul ca Dumnezeu lucrase special la ea si cu ea pentru a o face un ajutor solid pentru Adam. Eva n-a aparut la intimplare ci ea a fost creata pentru un inalt scop. Impreuna cu Adam urma sa stapineasca pamintul pentru Dumnezeu si in dependenta de Creatorul lor.

Eva nu stia nevoile lui Adam si nu putea fi ajutor potrivit in mod automatic. Ea insasi a fost ajutata inainte de a deveni un ajutor propice. Ea a fost instruita de Dumnezeu si apoi (cred) a fost ajutata putin si de Adam pentru a fi ajutorul de care sotul ei avea nevoie.

Ajutorul dat de ea urma sa fie aplicat pe multiple planuri, nu doar in cel fizic. Eva mai intii a devenit pe plan emotional si cognitiv partea intregitoare a lui Adam. Ea provenea din el, in sens fizic: “os din oasele lui si carne din carnea lui.” Ea fusese luata din Adam si prelucrata de Dumnezeu dar ea se uneste cu el in mod voit, voluntar. Ea il accepta pe Adam ca fiind partea ei iar Adam o primeste pe Eva recunoscind in ea complementaritatea lui.

Dupa unirea lor prin casatorie, succesul lui Adam, insemna reusita lor. Esecul Evei insemna ruina familiei lor. Nu mai erau doi ci unul.

Ori de cite ori dai o mina de ajutor trebuie s-o faci dupa placul si asteptarile celui sau celei pe care o ajuti. Nu-i destul ca esti bine intentionat, trebuie sa fi si bine orientat, ba si sensibil fata de conditia semenului tau. Trebuie sa apreciezi faptul ca ti se permite sa ajuti. Cel onorat esti tu care dai. (Scoateti bocanci din picioare)

Trebuie sa fi pe lungimea de unda a celui pe care decizi sa-l ajuti. Daca n-o gasesti cere ajutor chiar de la cel pe care cauti sa-l multumesti.

In mod incontestabil contribui la bunastarea familiei daca muncesti si pui piine pe masa, dar multi oameni, femei si barbati se pling ca nu sunt fericiti desi au piine, haine, acoperis, putere economica si o constanta prezenta fizica a celuilalt.

De ce se pling?

Fiindca vor mai mult. Le trebuie o mai buna intelegere intre suflete. Au nevoie de caldura inimii si de empatie.

Cauta gingasie, tandrete si delicatete.

Dar multi au si acestea si tot nemultumiti apar.

De ce?

Vor mai mult.

Ce poate fi dincolo de acestea?

Un parteneriat pe toate planurile, inclusiv cel spiritual.

Psalmistul spune despre evreii care au trait in pustie ca au cunoscut puterea si lucrarile lui Dumnezeu. L-au vazut infaptuind miracole. S-au saturat cu mana trimisa de El din cer. Aveau o relatie cu Iehova. Erau poporul Lui.

Totusi n-a fost destul ...

Dumnezeu voia mai mult ...

Despre liderul lor, Moise, se spune ca a cunoscut inima lui Dumnezeu. Vorbea cu Dumnezeu "gura catre gura." Era prieten cu Dumnezeu. Asa vrea Dumnezeu sa fie cunoscut de om. O astfel de relatie a avut cu Adam si El tinjeste dupa inima copiilor Sai. O asemenea comuniune poate si trebuie sa existe si intre sotii. (Psalmul 103:7)

De multe ori la cite-o rabufnire in camin, unul din parteneri isi prezinta verbal "cartea de munca":

"Uite cite ti-am facut!"

"Cite femei ti-ar fi facut tie copii asa frumosi si atitia!"

"Pentru tine nu inseamna nimic faptul ca eu spal si calc si 'niciodata' nu ma pling?"

"Eu tin casa curata si merg si la servicii!"

"Cite femei ar fi rabdat atitea?"

"Cite am mai indurat."

Plingerile sunt comune, dar ele nu chiar impresioneaza si nu ating tinta fiindca mariajul este dincolo de prestarile de servicii. Daca aceste servicii s-ar desfasura in casa (lui sau a ei) parinteasca ele ar fi apreciate si chiar recompensate. La vreo intreprindere ar putea fi baza de vreo promovare oarecare, dar casatoria este altceva.

Casatoria este o intelegere reciproca iar serviciile sunt primite si apreciate cind se aduc dupa cum le doreste ... celalalt. Indiferent care din sotii face o lucrare (el sau ea) trebuie sa tina cont, in smerenie si duh de slujire de asteptarile si sensibilitatile celuilalt. Propria lauda si validarea de sine este nula in contextul casatoriei. Fiecare isi primeste calificativele de la partener.

Pentru necasatoriti sunt alte reguli. Ei sunt liberi sa se ingrijeasca de lucrurile lor si de ale Domnului Isus, dar in casatorie doar altruismul functioneaza. Preocuparea de capetenie devine: "lucrurile partenerului."

La fel este si Legamintul Crestin. Dumnezeu da verdictul asupra traiirii noastre, nu noi insine. Pentru a primi rasplata de la El trebuie sa ne luptam dupa normele impuse de El.

Utile

Intr-o relatie totdeauna vor ramine lucruri si stari pe care el sau ea nu le pot intelege sau satisface. Acele teritorii apartin Domnului Isus. El, Domnul Isus a fost rinduit sa implineasca toate trebuintele noastre dupa bogatia Lui in Slava. (Filipeni 4:19)

Nici cea mai devotata sotie nu poate implini toate nevoile, pretentiile sau aspiratiile sotului ei. N-a fost menirea ei sa-l completeze sub toate aspectele.

Ea are rolul ei care nu este neinsemnat si nici usor de indeplinit dar numai Domnul Isus poate intelege si intilni toate nevoile, intrebarile si dorintele noastre.

Daca limitele sau limitarile partenerului ne deranjeaza sau ne dezamagesc suntem chemati sa-l imbratisam totusi si sa ne entuziasmam pentru ce este si pentru ce are. Trebuie sa numaram in el sau in ea binecuvintarile lui Dumnezeu si nu sa inventariem minusurile de care nu este vinovat fiindca (probabil) nu i-au fost date de Sus.

Cuvintul spune: “nu tineti necaz pe neveste ca sa nu va fie impiedicate rugaciunile.” (I Petru 3:7) “Rugaciunile” reprezinta viata spirituala, relatia cu Dumnezeu si aceasta poate fi anulata sau blocata de supararea pe partener.

Un pastor intr-o Dumineca dimineata s-a grabit spre casa de rugaciune. Nu si-a asteptat sotia fiindca i s-a parut ca aceasta nu se imbraca destul de repede...si ...a lasat-o acasa plingind. Cind a intrat in casa de adunare, pios s-a plecat sa se roage... dar a fost intimpinat de o voce care i-a spus clar: Nu te pot asculta acum fiindca o aud pe sotia ta cum plinge...

Spiritualitatea, inainte de a-si lua zborul are nevoie de viza partenerului de viata.

Vulpile domestice

Inteleptul Solomon consilia: “Prindeti vulpile mici, caci ele strica viile cind sunt in floare.” Ele strica si recolta. (Cintarea Cintarilor 2 15) Ele produc stricaciuni majore si nu este recomandata tolerarea lor.

Si Domnul Isus cerea urmasilor Sai credinciosie in lucrurile mici. Fara aceasta, credinciosilor le este barata ascensiunea spre adevaratele comori sau spre tezaurul ceresc al lui Dumnezeu.

““Oamenii vor da socoteala de orice cuvint nefolositor” ne spune tot Domnul Isus. Pentru el cuvintul este ori folositor ori nefolositor si El stie ce spune pe cind noi ... ne scuzam: “am zis o vorba, n-am dat cu parul.”

Asa crezi tu, dar cel lovit de vorbele tale prefera parul.

Multa vreme birfa crestineasca mi s-a parut un “sport.” Interesant, vioi, subiecte grase. Veselie.

La un moment dat, (prima data) am devenit subiect, eu insumi. Cu mina pe inima declar ca n-aveam (atunci) nici in clin nici mineca cu acuzatiile ce mi s-au adus, dar n-aveam nici o putere. Omul mi le-a aruncat drept in fata, la o masa la care a fost prezenta intreaga mea familie.

Doar vorbe, vei spune.

Asa am crezut si eu ... pina atunci.

Lucrurile mici cer atentie mare.

Fiindca avem mereu de a face cu lucruri marunte, cu “detalii”, este important sa le tratam pe acestea cu mare bagare de seama chiar daca stim ca “fara o rindunica tot se face primavara.”

O rindunica sau o “vulpe mica” nu sunt prilejuri de alarma dar daca toate rindunicile lipsesc si in schimb vezi numai vulpi mici pe toate cararile, trebuie sa iei masuri.

Vulpile mici fac rau mare, mai ales cind sunt multe. Una-doua mai pot fi “inghitite” dar ce trece peste acest numar “vine de la Cel rau.”

Voi incerca sa-ti fac cunostinta cu citeva “vulpi domestice” pe care, ca si biblicul Samson va trebui sa le prinzi, sa legi faclii aprinse de cozile lor, apoi sa le legi intre ele si sa le dai drumul in “holdele filistenilor:”

Comunicarea, lipsa de comunicare sau comunicare defectuoasa.

Sunt sotii, nu putini, care n-au facut timp de decade, un singur compliment sotiiilor lor. In schimb jigniri cu nemiluita. Asa, cred ei se demonstreaza "barbatia." Dupa casatorie, dupa ce si-au dobandit nevestele, sotii, isi dau mastile jos si multi arata o crasa lipsa de sensibilitate.

Alteori intilnim atitudinea nociva a sotiiilor. Ma intreb: nu cumva ele isi intimideaza sotii cu prea multa lor ... comunicare? Nu cumva dispretuiesc stilul sotilor lor? Nu cumva au uitat ca trebuie sa asculte si ce are el de zis? Nu cumva intrerup, sau taie vorba?

Nemultumirea.

Atit barbatii cit si femeile si-o exprima destul de des, sperind ca li se va usura soarta. Din pacate li se schimba soarta in sa in rau. Nimeni nu raspunde pozitiv la nemultumire, nici chiar Dumnezeu. El chiar cere multumire "pentru toate lucrurile." El lucreaza spre binele multumitorilor dar ignora pe cei ce raspund in frustrare si rautate.

Stânca

Toate constructiile fizice sunt sustinute de ceva, sunt asezate pe o baza solida. Atit grandioasele piramide ale faraonilor egipteni cit si cele mai mici edificii, toate stau pe un anumit loc de care sunt dependente. Existenta lor atirna de statutul rocii pe care au fost inaltate.

In istorie s-au inaltat destule palate si orase pe tot felul de terenuri si in tot felul de regiuni ale pamintului. Unele au ramas in picioare dupa multe milenii, altele au disparut odata cu ctitorii si arhitectii lor.

Piramidele si Sfinxul inca ne privesc, dupa 6000 de ani...altele au cazut prada ploilor si vinturilor.

Domnul Isus vorbeste despre casa zidita pe nisip dar il mentioneaza si pe “constructor” caruia nu-i atribuie calitati de mare architect. Omul a construit o casa dar Domnul il numeste nechibzuit pe acest architect in pofida reusitei constructiei. Acest om a ignorat un colosal element: locul pe care a pus temelia.

Un prieten mi-a povestit ca niste constructori sapau de zor in centrul orasului Chicago fiindca urmau sa inalte acolo un “zgirie nori.” Seful, care ii supraveghea era mereu intrebat daca se pot opri din sapat fiindca deja au coborit prea mult, in opinia lor. Acesta le cerea de fiecare data, esantioane din solul in care sapau. La un moment dat i-au raportat ca nu-i mai pot trimite esantioane de sol spre cercetare fiindca au dat de piatra si nu mai puteau s-o sparga.

Atunci seful a decis: “acum putem turna fundatia.”

Casele beneficiaza enorm daca sunt legate de un sol rezistent.

Caminul, deasemenea.

Pe ce fel de “sol” ne asezam caminul?

Singurul teren rezistent pentru orice om si pentru orice familie sunt Cuvintele Domnului Isus rostite pe Muntele Fericirilor. (Matei 7:24) Era sa zic pe Muntele Fericitilor, dar n-ar fi fost o gresala prea mare fiindca “fericirile” au menirea sa faca fericiti pe cei ce le primesc si le urmeaza.

Domnul insusi spune: “cine aude aceste cuvinte ale Mele si le face” se aseamana cu un om care si-a zidit casa pe stinca. Auzirea acelor cuvinte este esentiala dar implinirea lor sta pe acelasi plan cu vestirea si auzirea. Infaptuirea lor dovedeste dragoste. Dragostea zideste. Auzirea fara implinire poate duce la ingimfare si apoi la prabusire.

Cine ignora cuvintele de pe Muntele Fericii poate fi un bun constructor dar el zideste pe nisip.

Cine se minie zideste pe nisip. Cine cauta impacarea zideste pe piatra.

Daca-ti urasti vrajmasul esti doar un constructor de castele...pe nisip. Daca-ti iubesti vrajmasii durezi pe stinca.

Am cunoscut un bun “constructor” care devenise faimos pentru inversunarea cu care-si trata dusmanii sau cei ce treceau in ochii lui drept dusmani.. Parea a fi misiunea lui in viata. A fost ranit in trecutul lui si aceasta, cred, l-a facut agresiv.

Nu stiu exact cum isi justifica el in forul lui launtric aceste manifestari dar pentru mine era mare surpriza faptul ca nu i se prabusesc “vilele.” Totdeauna, in furtuna venea o salvare pentru cartierele construite de el. Ma bucuram oarecum si-mi ziceam ca tare bun mai este ... Dumnezeu.

Recent insa atit el cit si “complexul de cladiri” facute cu talent si migala dar mixate cu ura s-au dus pe apa simbetei. Cu vuiet.

Unii din acolitii lui l-au incurajat sa continue in acel spirit, ba il si admirau pentru “curaj” cind in fond el lucra cu materiale neautorizate si, mai trist, explozibile. Scopul nu scuza mijloacele niciodata. Nici in lucrarea lui Dumnezeu, nici in familie si nici in viata particulara.

Mai de mult, un tinar mi-a povestit cit de mult isi aprecia pastorul: “daca mi-ar spune acest om al lui Dumnezeu sa-l bat pe cutare, m-as duce si l-as bate. Trebuie sa ascult de mai marele meu.”

Stupefiant.

Asa gindea si Marele Inchizitor si nazistii si multi altii care n-au avut tangenta cu “Predica de pe munte.”

*

Daca ierti oameni, zidesti pe Stinca veacurilor, daca nu ierti, crestinismul tau, familia ta si chiar propria ta viata stau pe nimic.

Daca judeci pe altii durezi pe nisip si dovedesti ca esti departe de Spiritul lui Dumnezeu. Apropierea de El este caracterizata de faptul ca “dispar” paietele din ochii semenilor. Sunt arse de dragostea ce o porti in suflet.

La început a fost așa: DRAGOSTE

Tinta poruncii este dragostea, sau toata legea si toti proorocii se cuprind intr-o singura vorba: Dragostea. (I Timotei 1:5)

Nepieritoarea dragoste.

Dumnezeu insusi este Dragoste.

Deci, la inceput a fost Dumnezeu sau la inceput a fost... Dragostea.

La inceput a fost asa ..... si tot asa trebuie sa fie mereu.

Nu de putine ori am auzit afirmatia: dragostea nu exista. Am auzit-o de la oameni in virsta, frustrate si neimpliniti dar si de la tineri cu experienta in materie, adica cu ...dezamagiri pe cartea de munca. Am auzit-o de la crestini nominali dar si de la slujitori spirituali. Unii nu au afirmat-o prin cuvinte, dar prin actiunile lor mi-au spus-o raspicat: dragostea nu exista.

Atunci ce exista?

Interesul, egoismul, cistigul si confortul propriu, banii si faima. Acestea sunt si nu pot fi contestate.

Analizind aceste afirmatii si cunoscind persoanele emitente, realizez ca au dreptate: dragostea nu exista in afara lui Dumnezeu. El este dragoste si cineva fara Dumnezeu nu iubeste chiar daca se pare c-o face, fiindca nimic nu este mai contrafacut pe lume ca dragostea.

Fiind foarte pretioasa si calea de obtinere a ei fiind anevoioasa, omul o falsifica precum falsifica bancnotele valoroase. Nimeni nu falsifica lucruri inutile.

Acesta este motivul pentru care se umbla cu cioara vopsita: papagalii sunt rari si ...scumpi. Ciorile, mai la-ndemina.

Nu e oare mai usor sa-ti botezi egoismul si sa-l numesti dragoste?

Nu e mai simplu sa etichetezi ambitia drept dragoste?

Dar mindria?

Ce nu este dragostea?

Daca intelegem iubirea ca pe un sentiment si ca pe o manifestare fizica sau emotionala atunci putem sustine, cu argumentele mentionate, ca pe pamint exista multa dragoste.

Dar este asta dragoste?

Acceptarea sentimentelor cuiva este dragoste?

Domnul Isus spune ca dragoste inseamna pazirea poruncilor Sale, implinirea voiei Sale.

Asa defineste Dumnezeu dragostea.

Daca El imi cere sa iert pe cel ce-mi greseste iar eu refuz, cum poate fi numit actul meu? Simplu: neascultare de Dumnezeu. Neascultare, care pentru Creatorul nostru este mai grava, mai vinovata ca ghicirea sau idolatria.

Neascultarea, destul de trista in ea insasi, este privita de Dumnezeu ca lipsa de dragoste.

Pentru Dumnezeu, care este Dragoste, faptul este intolerabil.

Crestinii se intreaba mereu, daca va gasi Domnul credinta pe pamint, cind va reveni. El isusi a pus aceasta intrebare si se pare ca nu va gasi. Credinta va absenta atunci insa credinciosii Domnului Isus vor fi la adapost. Vor fi cu Domnul. In tabara Lui.

O intrebare necesara pentr noi este si aceasta: gaseste El dragoste?

Acum inainte de rapirea Bisericii, exista oare dragoste?

O prietena a citit cartea, "Dragostea si Moartea" (Agape si Thanatos) iar comentariul ei a fost: "mi-am dat seama ca la Capitolul Dragoste, nu exist."

Daca nu existam la acest "capitol", atunci la care existam?

Nu dragostea nu exista ci noi nu existam cind nu iubim.

In afara dragostei nu existam pentru Dumnezeu si nici pentru semeni. Sintem doar niste umbre inutile.

Prietena mentionata se considera o crestina dar a iubi neconditionat sau a iubi si vrajmasii, marturisea, era peste puterile ei. Intr-adevar "dragostea nu este usoara."

Dar ignorind faptul ca dragostea costa, intreb ce defineste crestinismul? Nu este tocmai dragostea esenta crestinismului?

Uneori suntem surprinsi de lipsa de compasiune de care atitia dau dovada zilnic si le imputam fie cei sapte ani de acasa, fie stilul rece al tatalui care si-a pus amprensa pe viata copilului, fie superficialitatea mamei, dar realitatea este una: in afara lui Dumnezeu, dragostea nu exista.

Nici daca omul a trait intr-un climat propice cresterii el nu devine datorita acestui fapt, un om-iubire. Numai prezenta lui Dumnezeu in viata cuiva il face pe om iubitor. Cind cineva nu iubeste si ti se face frig in prezenta lui poti fi sigur de un lucru, nu-L are pe Dumnezeu. Nu poti insa sa ceri unui om ce nu a primit nici el. (“De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere.”)

- Pot iubi oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu?

- Nu, nu pot.

Nu au capacitatea de iubire adevarata. Iubirea este rodirea Duhului Sfint si nu poate fi produsa de mintea sau de vointa omului. Omul in afara lui Dumnezeu poate doar mima sau falsifica dragostea.

Cei necredinciosi si ateii pot avea un cod al onoarei, pot fi indivizi “cu fata umana” dar adevarata dragoste vine impreuna cu Dumnezeu. Cind il primesti pe Dumnezeu in viata ta primesti dragostea, altfel esti in moarte.

Intilnim si o aparenta anomalie: oameni “mintuiti” prin jertfa Domnului Isus care nu iubesc. “Mintuiti care au ca practica dominanta ura...”

Este doar o impresie de suprafata, bineinteles. In realitate aceasta situatie nu se intilneste.

Asa cum cei nemintuitii nu pot iubi, tot asa cei ce nu iubesc, indiferent de nume, nu sunt mintuiti si nu pot fi oricit ar sustine ei aceasta. Mintuirea nu sta in pretentii, in umblarea la Biserica sau in ambitia de a merge in cer.

Salvarea sta in Dumnezeu adica in dragoste.

Cea mai mare porunca biblica este: “IUBESTE!” Iubeste-L pe Dumnezeu si pe aproapele tau. Toate celelalte legi sunt cuprinse in Iubire. Ea este totodata si scopul sau implinirea tuturor legilor lui Dumnezeu.

Aceasta porunca, a iubirii, nu vine de la Moise nici de la patriarhi ci de la Dumnezeu insusi. Ziditorul nostru, cind ne da porunci, de fapt ne da retete pentru viata. Retete de viata victorioasa.

Multi spun ca pentru a iubi trebuie sa “simti” ceva. Trebuie sa fi atras cumva de persoana, intr-un cuvint, trebuie sa-ti placa macar ceva la acel om.

Realitatea este ca atunci cind iti place un lucru sau o persoana nu-ti porunceste nimeni sa le iubesti fiindca nu mai este nevoie. Cind nu-ti mai place de ceva ori de cineva, atunci intra in discutie dragostea. Cind nu “simti” nimic, Dumnezeu iti porunceste sa iubesti.

Porunca sa iubesti!
Pare un lucru ciudat, sa poruncesti inimii?
Mai este atunci vorba de dragoste?
Unde sunt sentimentele?
Chiar asa!
Ele n-au nici un rol?

In mod surprinzator, sentimentele vin dupa ce implinesti porunca iubirii, dupa ce iubesti. Esentiala ramine insa decizia noastra de a iubi (sau nu) si ea are la baza porunca lui Dumnezeu, pe care o ascultam sau o ignoram.

De ce este asa?

Asa-i place Domnului.

Inca un amanunt esential, El vrea sa iubeasca prin tine. Doar El poate iubi in mod real fiindca dragostea este supranaturala. Cei ce vor sa faca din dragoste un lucru "pamintesc"

vor constata ca "reusita" este un ...simulacru.

Loialitate

Partenerii stau de multe ori in casnicie fiindca au “in comun” ba casa, ba copiii, ba trecutul, ba ... frica. Pentru ei divortul nu este o optiune si conceptual este laudabil dar insuficient. Ei pot numi acest gen de convietuire, performanta, loialitate sau tinerea promisiunii.

Nu intentionez sa contrazic pe nimeni dar o casatorie este nu este menita sa fie o cruce ci ea a fost ideata sa functioneze, sa fie vie, sa aiba interactiune. O casnicie fara comunicare imi amintesti de o vorba auzita de la un caporal pe timpul stagiului militar: “soldat, tu, cind vorbești cu mine, sa taci din gura.”

O casatorie doar de nume este tragica. E tot asa de absurda precum a fost biserica din Sardes: “Iti merge numele ca traiesti dar esti mort.” (Apoc. 3:1)

Totusi, Domnul vorbeste cu acea Biserica moarta. I se adreseaza fiindca mai este nadejde pentru ea. Doar faptul ca El o cheama la viata este dovada ca are intentia sa o resusciteze prin cuvintul Sau.

O casatorie poate fi revitalizata chiar daca s-a “gripat.” Chiar daca “partenerii” au obosit si au devenit apatici. Exista mari sanse sa se intoarca la ce a fost odata (sau sa devina ce a fost harazita sa fie) prin Harul lui Dumnezeu, prin supunerea reciproca a sotilor si prin acceptarea cuvintelor lui Dumnezeu ca autoritate ultima in viata lor.

Domnul Isus este si invierea si viata. El poate da viata familiilor lipsite.

Americanii vorbesc mereu despre nevoia de a adauga “spices” (mirodenii) sau “flavors” (esente de diferite plante sau flori) pentru a imbunatati calitatea produsului sau a individului. Viata de familie are si ea de cistigat daca i se adauga mirodenii.

Pe langa ingredientele de baza (normele de convietuire asezate in Cuvintul lui Dumnezeu) familia are nevoie si de aceste “mirodenii” care o fac atragatoare si ii dau alura de “colt de rai.”

“Mirodenii:”

Petreceti timp impreuna. Cit mai mult si doar voi doi. Fara copii, rude sau cunostinte. Doar voi. Daca este posibil, calatoriti.

Vorbiti despre tot ce va intereseaza si ingaduiti-va reciproc. Invatati sa comunicati intre voi. Viata de familie mai ales, sta in comunicare iar moartera familiei sta in lipsa comunicarii intre sotii.

Hotariti ca este normal si terapeutic sa aveti deosebiri de pareri si in ciuda acestora sa formati un cuplu sanatos. Nu va impuneti punctele de vedere in nici un domeniu.

Cautati sa va cunoasteti cit mai bine si raspundeti la nevoile celuilalt in mod cit mai natural.

Barbatilor, oferiti flori cit de des posibil. Nu uitati ocaziile speciale.

Faceti cadouri.

Sex și mituri

Un prieten mi-a marturisit ca pina la 60 de ani n-a avut “freza”, cravata, sau ceas de mina. Asa ii dicta religia lui, sa fie tuns “zero” si sa se îmbrace cit mai modest cu putinta. Acum, la aproape 70 de ani considera ca “s-a gresit.” Crestinismul are de a face cu inima, nu cu freza sau cu cravata.

In istorie, s-a gresit mereu si inca se ... perseverenza. (Errare humanum est ...) Vaccin contra greselilor nu s-a descoperit pina acum si prin urmare nimeni nu este imunizat contra erorii.

Scriptura insasi invata ca toti, absolut toti gresim in multe feluri. Numai cine nu traieste nu greseste. Numai cine nu da examene nu ia niciodata si note mai mici.

Este totusi extrem de important sa luam note de “trecere” la toate materiile atfel patim ca si un genial poet roman care a trebuit sa repete o clasa din pricina unei materii. Biblia spune ca “daca nu sunteti credinciosi in lucrurile mici, nu treceti sau nu ajungeti la cele mari.” (parafrazare dupa Luca 16:10)

Un domeniu in care fiecare generatie “da examen” este cel sexual. Si cei tinsi si cei cu freza, si cei cu ceas si cei fara ceas, toti.

Despre sex , multi prefera sa nu spuna nimic fiindca apartine ... dormitorului. Ei cred ca este “duhovnicesc” sa nu sti nimic despre sex iar daca sti este mai bine sa treci acest aspect sub tacere.

Poate ca stiind fabula: “dreptatea leului” ar trebui sa adopt intelepciunea vulpii si sa –mi tin gura, dar imi asum riscul, constient ca unele “secrete” impartasite pot schimba in bine si uneori chiar salva viata cuiva.

Stiu ca multi crestini se vor poticni doar cind vad acest cuvint scris cu cerneala pe hirtie. (declar solemn ca ii iubesc pe toti acei care se “poticnesc” de vreun lucru oarecare. Pe cei ce nu se poticnesc de nimic si isi vad de drumul lor neabatuti ii si admir)

Cred ca este totusi nevoie de clarificari. A pune totul sub covor nu chiar inseamna ca apartamentul este “bec.”

“Tacerea” sau absentia informatiilor despre sex i-a dus pe unii la exasperare si la divort iar pe altii la sinucidere. (De fapt Biblia insasi vorbeste destul de franc despre sex in “Cintarea Cintarilor. Este necesara doar ...”decodificarea” textului)

Pentru incepatori si pentru cei neimpliniti la acest department voi spune doar citeva lucruri care constituie parte din opinia mea despre acest subiect si aceasta intreprindere

trebuie privita ca pe o incercare de a veni in ajutor, nicidecum ca pe vreo linie noua ce trebuie urmata. Nicidecum.

(Incredintarea pe care o ai pastreaz-o.)

Un foarte respectat teolog contemporan (B.G.) avansa in anii trecuti ideea ca sexul ne-a fost dat doar pentru procreere. Doar pentru popularea pamintului. Tot el explica: “sexul pentru placere este obiceiul maimutelor si oamenii se diferentiaza de acestea.”

Afirmatia este spirituala pentru unii (ca totdeauna) si bizara pentru altii.

Personal cred ca “s-a gresit” si de aceasta data. Imi pare eronata afirmatia lui doar fiindca generalizeaza.

Dupa Biblie, sunt oameni care nu se casatoresc fiindca celibatul este darul sau chemarea lor. N-au insa toti acest dar si nu li se poate cere tuturor sa traiasca dupa aceste standarde.

Sunt si oameni care desi casatoriti, nu vor sa traiasca pentru placeri si sexul cade si in aceasta categorie. Acestia trebuie sa negocieze cu partenerul lor si “numai invoiti” sa-si urmeze drumul.

Un vecin s-a casatorit cu o tinara care dupa citiva ani a inceput sa petreaca mult timp prin minastiri. Pina la urma ea a ramas la unul dintre aceste lacasuri. Ea si-a gasit vocatia, se pare, dar el a fost devastat. Traumatizati au ramas si copiii.

Chemarea ei a lovit tocmai familia pe care si-a intemeiat-o.

In viata intilnim si destui oameni pentru care sexul este un scop si filozofia acestora in mod evident nu este biblica. Sexul este un mijloc, nu un scop in sine.

Omul este chemat sa umble cu Dumnezeu si sa caute voia Lui iar celelate activitati si practici sunt “joc secund” sau de importanta secundara.

Sexul este un dar de la Dumnezeu pentru parteneri. Si ca orice lucru expedit de Parintele luminilor, sexul este un dar desavirsit. In ciuda aparentelor ramine in aceasta categorie fiindca Scriptura este fara erori.

Despre daruri insa, trebuie sa invatam cit mai mult posibil pentru a le intrebuinta in mod optim. Sexul este un dar intentionat atit pentru procreere cit si pentru ... recreere.

Ca linie generala i se poate aplica si acestui dar distinctia (ca altor daruri) “a fost dat spre folosul altuia.” Sexul ca si intreaga traire crestina poarta deviza: “Fericirea sta mai mult in daruire decit in primire.” (Fapte 20:18-19)

Atunci sexul este magic.

Apoi este obligatoriu sa stiu ca cel mai important organ implicat in sex se afla intre urechi, (minte) sexul fiind un act la care participa inima, mintea si trupul. Cind una din aceste parti lipseste, sexul este incomplet, nesatisfacator. (Chiar si cind nu lipseste nimic ai nevoie de timp si rabdare pentru ...armonizarea fapturilor)

Ati auzit ca s-a zis: “Sexul este doar pentru barbati” sau “numai barbati au nevoie de sex” si multi (naivi) cred asta spre neimplinirea lor. Ei mai cred ca femeia este un accesoriu care ajuta la satisfacerea nevoilor sexuale masculine.

Multi barbati sunt surprinsi sa descopere (de multe ori prea tirziu) ca si femeile au dorinte si nevoi sexuale exact ca si ei. Intr-adevar, femeile nu sunt “masini de facut copii.” Ele nu sunt nici fiinte inferioare si nu pot fi tratate oricum. Sau pot fi tratate astfel pentru o vreme, insa rezultatul tratamentului nu este cel scontat.

Ele sunt egale cu barbati desi mai fragile, dar pot face enorm de mult bine daca sunt si se stiu iubite.

Multi sotii reproseaza sotiiilor lipsa de intelegere sexuala, lipsa de feminitate, lipsa entuziasmului pentru “feti frumoși” care se cred ei. Dar, intreb cine a distrus entuziasmul intr-o femeie daca nu tocmai partenerul lipsit de gingasie si atentie. Cine altul daca nu partenerul care isi trateaza sotia precum o proprietate sau ca pe o producatoare de bunuri?

In vechiul Israel, in primul an dupa casatorie barbati nu erau luati la razboi, fiindca trebuiau sa petreaca acest timp cu sotiile lor. Chiar cind tara era amenintata cu pierderea independentei, prioritatea tinarului sot era sotia lui. Chemarea lui in acel prim an de casnicie, era s-o veseleasca pe ea. Iubitul avea vremea lui, razboiul pe a lui dar cind se cere o alegere, iubitul cistiga.

Dumnezeu a decretat asta.

O tinara credincioasa imi marturisea intr-o zi: “Admir tot ce a facut Dumnezeu...mai putin sexul. Prea apare animalic” Spunea asta din...spiritualitate. O spiritualitate autentica si totusi ciudata. Omul nu poate fi mai spiritual decit Dumnezeu care a avut idea sexului si care a facut si sexul ca de altfel orice lucru, perfect. (Eclesiastul 3:11)

(Exista opinia ca Adam si Eva fiind facuti asemenea lui Dumnezeu, “ca El” nu aveau nevoie de sex pentru a produce copii. Sexul in opinia multora, a fost ingaduit dupa caderea in pacat a primei perechi de oameni. Atunci umanitatea a pierdut enorm pe toate planurile)

Fiindca vine de la Dumnezeu, sexul este sacru si omul trebuie sa-l priveasca asa. Apoi omul este chemat sa-si dea toate silintele ca in practica, sexul sa fie tot sublim precum a fost in intentia Daruitorului.

- Este necesar ca sotii sa comunice cit mai mult si cit mai bine atat verbal cit si pe celelalte cai de comunicare accesibile oamenilor. Fara comunicare, intimitatea este nesatisfacatoare. Sotii trebuie sa vorbeasca despre sex, in detalii si neaparat folosind un limbaj ales si adecvat. Trebuie deasemenea sa-si exprime asteptarile si neimplinirile. Sa comunice celuilalt ce se asteapta de la el sa de la ea.

“Mituri:”

- Barbatii cred (in mod gresit) ca orice conflict, de fapt, pentru multi, toate tensiunile se rezolva prin actul sexual dar acest mod de abordare a problemelor este umilitor pentru sotie si neproductiv.

- Egoismul nu este dragoste. El nu este decit dragoste de sine adica o boala. Intimitatea intre sotii si narcisismul se exclud reciproc.

- Femeile sunt considerate sexul slab dar de impotentia sexuala sufera mai ales...barbatii. Ciudat este faptul ca aceasta impotentia de ordin fizic isi are etiologia in psihicul omului. (Cred ca este razbunarea fapturii impotriva abuzului la care a fost supusa)

- Biblia vorbeste despre femeie ca fiind “un vas mai slab” asta insemnand ca si barbatii sunt tot vas slab dar nu asa de slab.

Unii traduc “slab” cu “gingas” si traducerea aceasta pare mai aproape de intentia Artizanului. Nu este slab ci delicat.

- Delicetatea ar trebui angajata in camin, in toate aspectele comunicarii si in special in domeniul intim.

- Preludiul este la fel de important ca si actul sexual iar acesta nu incepe cu o ora inaintea consumarii casatoriei ci in clipa cind te trezesti dimineata. Modul in care-i vorbesti partenerului este determinant. Sulamita zicea: “innebuneam cind imi vorbea.” (Cintarea Cintarilor 5:6)

Barbatii ar trebui sa se inscrie la un “Curs de vorbire cu sotia” iar scoala asta ar trebui condusa de cei mai mari diplomati ai istoriei. Poate chiar Solomon insusi ar fi un candidat la aceasta catedra. Asculta cum se exprima el vis a vis de sotia lui: “cine poate gasi o sotie capabila? Valoarea ei intrece cu mult pe cea a margaritarelor.” (Proverbe 31:10) Sotia este margaritar nu trofeu.

Comunicarea verbala in timpul actului intim este foarte necesara. Pina si Dostoiewsky o recomanda. El era chiar revoltat pe cei care tac in acele momente.

“Spune-mi tu pe care te iubeste sufletul meu...”

Jug

Nici un jug nu este motiv de extaz pentru purtator. In el insusi, chiar si cind “este usor” un jug ramine o povara. In viata exista tot felul de juguri, de injugati si mai ales de producatori de juguri.

(In acceptia biblica “jugul” este o reteta sau o penitenta data de un rabin sau de un parinte spiritual).

Fariseii contemporani cu Isus puneau juguri grele pe norod si Domnul Isus a venit si ne-a oferit jugul Lui. Un jug bun si fiindca este asa devine automat, usor. (Matei 11:30)

Cind porti jugul adecvat, jugul prescris de Domnul Isus, este ca si cum n-ai avea nici o sarcina de dus fiindca jugul acela te implineste. ***Succesul vine usor pentru cel injugat corect.***

Biblia cere fermierilor sa nu puna la acelasi jug un bou si un magar... fiindca nu sunt compatibili si ambii sufera in cazul in care sunt fortati sa munceasca laolalta. Totusi nici boul nici magarul n-au de ales daca stapinul vrea sa-i asocieze. Omul are totusi de ales.

Crestinul, chiar si cel mai spiritual specimen, traieste in lume si are mereu tangenta cu semeni credinciosi si necredinciosi. Biblia stie aceasta si nu cere crestinilor sa se izoleze de restul lumii. Ba ii incurajeaza sa coopereze cu necredinciosi (necrestini) in diverse domenii, insa cind este vorba de casatorie cu acestia se opune categoric: nu va injugati la jug nepotrivit, striga ea.

Biblia insista ca orice casatorie sa fie facuta “numai in Domnul.”

De ce oare?

Cind tu ai gasit pe cineva asa de “potrivit”... e drept “e nepocait dar un baiat asa de bun... nici pocaitii nu-s ca el.”

Ce sa aiba Biblia (Dumnezeu) impotriva lui?

“- Nu bea, nu fumeaza ... nu are vicii...daca n-ai sti adevarul ai jura ca- crestin ...” sau

“- E asa o fata cu suflet si nu-i impotriva pocaitilor, cred ca este exact ce-mi trebuie...”

Auzim aceste fraze mult prea des si deznodamintul este mereu previzibil.

Un nemintuit poate “iubi” fiindca tot Dumnezeu l-a creat si pe el si are si el o idee vaga de iubire, o reminiscenta. Nu exista insa iubire reala decit la adevaratii mintuiti, care-L poarta pe Dumnezeul-dragoste in sufletul lor.

Biblia zice despre copiii nemintuitilor ca sunt necurati iar despre copiii mintuitilor ca sunt sfinti.

(E drept ca sotul sau sotia necredincioasa sunt sfintiti prin partenerii credinciosi iar copiii lor sunt sfinti. Chiar si indepartind aceasta teama viata de casnicie alaturi de necredincios este nedrept de grea pentru partenerul credincios injugat necorespunzator)

Am intrebat deunazi pe o mama care a nascut 17 copii, daca i-a fost greu sa-i creasca? Mi-a raspuns negativ. Apoi s-a corectat adaugind: nu mi-a fost greu fiindca niciodata n-am stiut ce este “usorul.”

Daca un nemintuit si o nemintuita nu pot produce copii sfinti datorita starii lor inaintea lui Dumnezeu, recomandarea care se impune este cea “de la inceput”: inainte de a va casatori, inainte de a face copii, cautati mintuirea lui Dumnezeu, cautati-L pe Dumnezeu, puneti-va increderea in El. Macar de dragul viitorilor copii, intoarceti-va la Dumnezeu.

O sora din “Giulesti” imi spunea la telefon ca familia ei este bine (nu i-am vazut nici auzit de peste 20 de ani) dar ca baietii si-au luat “filistene” si n-are cum sa fie altfel in viata lor de casnicie, decit rau. Prin filistene intelegea femeii care nu sunt mintuite.

Reteta fericirii nu consta in casatorie ci in modul de casatorire.

Au fost infrinti, de partenerie filistene, uriasi precum Solomon iar liliputanii de azi se prabusec inainte de a sta pe picioare, imediat dupa nunta.

Va amintesc despre interdictia din Vechiul Testament de a nu te incuscri cu vecinii din alt trib sau popor. Nici baietii nici fetele nu aveau dispensa de casatorie in afara semintiilor Israelite.

Cind, in vremuri de apostazie, se casatoreau cu vecini neevrei si intemeiau familii mixte proorocii fierbeau. Amenintariile impotriva calcatorilor de lege curgeau ca apa. Indata ce le dadea Dumnezeu o inviorare spirituala erau obligati sa se desparta de nevestele straine.

Neemia, carturarul venit din Babilon i-a forțat pe contemporanii mezaliati să divorțeze de femeile straine, fiindcă divorțul de filistene și de copiii făcuți cu ele era de preferat înaintea lui Dumnezeu, unei trăiri alături de oameni neregenerați.

Noua, aceste episoade ne par azi aberații și tragedii dar ele sunt pedagogii și dascălii noștri, lăsați de Dumnezeu pentru învățătura noastră. Intimplările care au avut loc în dispensația mozaică s-au înregistrat în Scriptură pentru credința noastră, spune apostolul Pavel.

Ca orice precept Biblic și cel privitor la înjunghiere este dat spre binele nostru. Biblia știe că orice căsătorie este grea și că ființele căsătorite vor avea necazuri, dar asta-i nimic pe lângă “necazul cel mare” care amenință pe orice om care contemplă căsătoria cu necredincioși sau cu oameni fără Dumnezeu.

O fostă colegă de clasă îmi scria zilele trecute: “am fost căsătorită, apoi divorțată, apoi iar căsătorită și iar divorțată și tot așa de câteva ori. N-am avut nici o clipă de fericire. Și eu și ei eram oameni fără Dumnezeu și n-avea cum să fie bine. După ultimul divorț am decis să mă sinucid.

Ma întorceam acasă într-o seară și gîndeam că este o bună zi că să sfîrșesc viața, cînd am zărit în usa apartamentului un petic de hîrtie. Era o invitație la evanghelizare pe “Stadionul CFR” din Timișoara cu, predicatorul Luis Palau.

M-am dus prima zi și mi-am aminat sinuciderea pînă după evanghelizare. Apoi m-am dus în fiecare seară. În final mi-am predat viața în mîinile Domnului Isus. De atunci totul este altfel.”

Un om fără Dumnezeu este un om fără dragoste, fiindcă dragostea rezidă în exclusivitate în Dumnezeu.

(Dacă totuși există vreun om “necredincios” cu dragoste înseamnă că are Dumnezeu)
Nepotrivirea partenerilor te duce cu gîndul la efortul făcut de un răc, o broască și o stiuca ca să trage un sac în lac. Stiuca înțelegea situația și pare că muncește în direcția necesară. Broasca mai mult sare, conform naturii ei, iar răcul, sirguincios trage de sac ... înapoi. Transpirație multă, taraboi mare dar în final eșec.

Intenția a fost bună, dar nota dominantă a combatanților a sabotat efortul.

Alec Donici ne informează cu tristete că sacul a rămas pe loc fiindcă legile din ei i-a făcut incompatibili pentru reușită.

Evreu si filisteanca nu sunt compatibili, nici evreica si cananit, nu sunt potriviti din punct de vedere al ...dragostei. Unul are Dumnezeu si iubeste, celalalt n-are si face ... ce poate.

In casnicie trebuie sa domneasca dragostea, adica Dumnezeu si a te casatori cu un necredincios sau cu o necredincioasa in Dumnezeu, din punct de vedere al dragostei este ca si cum n-ai fi casatorit de loc. Sau se poate spune ca esti casatorit in fata lumii datorita documentului numit "certificat" dar din punctul lui Dumnezeu-Dragoste esti ...fara partener in dragoste.

O tinara s-a pocait si dupa botez si-a gasit printre pocaiti un om care a cerut-o de nevasta. Au fost cununati in casa de rugaciune dar apoi s-a aflat ca ea fusese casatorita si divortata inainte de convertire.

A fost chemata la comitetul bisericii unde i s-a explicat ca "nunta in Biserica" se face doar pentru cei ce n-au mai fost casatoriti sau pentru cei ai caror partener a murit. Aici tinara a intervenit: "pentru mine, fostul sot este mort."

Era; tot moarta fusese si ea pina la convertire. Putem parafraza spusa Domnului Isus: ("Lasa mortii sa-si ingroape mortii") sau, lasa mortii sa se cunune intre ei.

Domnul Isus spunea ca toata lumea zace in cel rau. O casatorie cu necredinciosi nu este este una "neutra" spiritual, este nociva.

Din punct de vedere al dragostei sotii necredinciosi sunt morti si o casatorie cu acestia este o casatorie cu un cadavru, din punct de vedere spiritual.

Stiu ca unii vor fi deranjati de definitiile mele si nu ma bucur sa fiu pricina de intristare pentru cineva dar asa inteleg eu Scriptura.

Dar desăvârșit

Partenerul de viata nu se cistiga, nu se cucerește, nu se cumpara ci se primește. Este darul lui Dumnezeu si ca toate celelalte daruri ale Lui si partenerul este un dar desavirsit. Asa fost Adam pentru Eva si viceversa.

Dupa cum ne da piinea cea de toate zilele si dupa cum ne da vindecarea supranaturala, ca in somn, asa ne da si partenerul cel de toate zilele, ca-n somn. Asa i-a dat-o lui Adam. Asa a fost data fecioara Maria, lui Iosif, in vis sau in somn.

Prietenul meu Emil Dinea si-a pierdut picioarele intr-un accident feroviar. Umbla cu ajutorul protezelor dar mergea mai ales prin credinta. Cind a decis sa se casatoreasca, Dumnezeu i-a daruit o sotie careia i-a vorbit in vis sa mearga dupa un om care nu putea ... merge. Ea s-a dus dupa el si casnicia lor a ... mers. Fiicele lor, Lavinia si Cristiana mi-au spus intr-o zi: “din doi oameni infirmi (mama lor este nevazatoare) Dumnezeu a facut un camin, raiul pe pamint.” Asta nu s-a-ntimplat acum 2000 de ani ci acum 20 ani.

Robul lui Avraam a cerut lui Dumnezeu o nevasta pentru fiul stapinului si Dumnezeu i-a dat ce a dorit.

El a pus “semne” (a cerut de la Dumnezeu sa faca in asa fel ca o tinara sa-i dea apa de baut. Acest lucru se incadra la cele normale si obisnuite dar daca acea tinara se oferea sa-I adape si toate camilele caravanei sale, atunci ea putea fi “material de casatorie” pentru stapinul sau Isac) ca fie pe deplin convins ca nu greseste si sa poata totodata verifica prin ele, Sursa de la care primeste raspunsul. In mila Lui, Dumnezeu s-a conformat implinind toate dorintele robului credincios.

Marcu Nichifor a cerut Domnului o sotie. A pus si el semne si ... Domnul i-a dat ce a cerut. Ca lui Iabet.

Scriptura, cind zice prin Apostolul Iacov: “nu aveti pentru ca nu cereti” nu exclude partenerii de viata de pe lista lucrurilor care le putem primi prin rugaciune si cereri. Solomon sustine ca: “O nevasta priceputa (potrivita) este un dar de la Domnul.” Ruga pentru viitorul sot sau sotie poate fi inceputa, acum.

Stăpâni peste mânie

Piinea noastră cea de toate zilele este vindecarea fizica si emotionala pe care o lucreaza Dumnezeu in noi cind ne acordam cu El. De ea este permanenta nevoie si nimeni nu face reclamatii impotriva sanatatii.

Aceasta stare are multi inamici trebuie mereu protejata de ei. Scriptura ne informeaza ca Inamicul ne da tircoale ca un leu. Intentiile leului sunt clare, el sfisie si devoreaza. El nu doarme nici noapte de aceea trebuie sa veghem, “cu schimbul” alaturi de Cel ce ne vegheaza sin e pazeste.

Prin acest procedeu Leul ramine flamind.

Din nefericire avem si dusmani din interior. Mult mai periculosi fiindca ii credem aliati. Cel mai inversunat inamic din interior este minia noastră. Ea este otrava noastră cea de toate zilele este minia pe care am invatat-o in copilarie de la “mai marii nostri”, pe care am perfectionat-o si cu care intram apoi in casnicie.

Aceasta “zestre” o avem cei mai multi dintre noi si ea contamineaza totul in jur.

Ea nu este sarea si piperul necesar vietii, ea este literalmente cianura care nu iarta pe nimeni si nimic. Toxicitatea ei este maxima.

Nu doar omul, caruia i-o arati sau caruia ii dai o doza din ea, este afectat ci tu insuti esti victimizat de morbida ta “zestre.”

Un prieten necajit mi-a spus ca este constient ca minia inseamna “o doza de otrava pe care o ingerezi tu si apoi astepti ca sa se imbolnaveasca ...altul.”

Minia este o lepra iar omul care o incalzeste la sin si-i zice bun venit este un om “terminat.”

“Minia omului nu lucreaza neprihanirea lui Dumnezeu.” Niciodata un om minios nu va face voia lui Dumnezeu. Totdeauna va fi pe linga ea.

Scriptura informeaza ca dragostea nu se minie. Dumnezeu, care este dragoste nu se minie. Atunci de ce sunt eu minios si inca des?

Poate fiindca n-am dragoste... daca-as avea ea m-ar impiedica de la minie.

Cine din mine se minie? Firea mea, omul natural care n-a fost crucificat cu Hristos.

*

Obisnuiam sa ma minii pe copiii mei cind erau mici si nu erau cuminti. Faceam “putin circ” ii speriam un pic si apoi eu ma calmam iar ei (credeam eu) invatau lectia si viata mergea inainte. Supararile mele n-au fost chiar asa de putine si nici tocmai benigne.

Asta pina intr-o zi cind Eunice (fiica cea mare) m-a intrebat: “de ce esti nervos tata? si de unde vine minia ta pe care cred ca mi-ai transmis-o si mie? Vreau sa stiu daca ai mostenit-o si tu de la parintii tai?”

Am inlemnit.

Seria ei de intrebari a fost lunga iar eu am intrat intr-o mutenie absoluta. Pina atunci mi-o fi spus-o unul si altul ca sunt cam nervos dar nu mi-a pasat, dar acum propriul copil ma lua la intrebari. Nu-mi reboseaza nimic dar intrebarile ei ma ard.

Rezolutia mea de atunci incoace este: “fara minie si fara indoiala.”

Supunerea

Multi barbati sunt obsedati de ...supunerea sotiei. Nimic altceva nu pare sa conteze mai mult in camin decit supunerea parteneriei. Demnitatea si prestigiul lor de sot depind de supusenia nevastei. Daca sotia nu este supusa nimic nu mai conteaza pentru ei.

Rar vezi intre acestia pe cite unul care acorda atentie cuvintului care zice supuneti-va unul altuia. Cei ce “vad” acest lucru in Biblie, sunt priviti de prietenii lor ca ciudati sau “sub papuc” desi textul este normativ: Biblia cere cu autoritate, supunerea reciproca a sotilor.

In acceptia Biblica supunerea nu inseamna vasalitate, dependenta sau control. In Scriptura cuvintul semnifica dragostea. Supunerea este ascultare in dragoste. Evidenta dragostei este dovedita de ascultare reciproca.

Isus a fost supus atit Parintelui ceresc cit si parintilor pamintesti. Nu de frica ci din dragoste. Apostolul Petru recomanda tinerilor sa fie supusi celor batrini. Desi tinerii erau mai tari si puteau face ei legea. Scriptura insa cere supunere din dragoste. Avraam insusi a fost indemnat de Dumnezeu sa asculte de Sara in cele mai mici detalii. (Gen. 21:12)

Unde nu-i supunere si nici ascultare ai putea crede ca exista emancipare, dar in realitate este absenta dragostea.

“Motive” de divorț

- “Dom’ Buni gata, s-a ispravit. Divortam.

Pai ce-am trait la revelion... si din nimica... a aruncat mincarea pe pereti ... si pe mine...
Ca la noi la nimeni... stiti, a fost primul revelion impreuna... eu am pregatit mincarea si el a ... “cautat” programul la televizor. A inceput programul si eu am zis ca nu-mi place. Si nici nu-mi placea...

Asta a declansat toata tragedia. S-a enervat, a tipat ... ma mir ca nu m-a aruncat pe fereastra, dar mi-a zis sa-mi fac bagajele ca s-a terminat.”

- A inaintat actiunea de...?

- El nu inca, dar eu am angajat un avocat. Pai ce crede el?

- Dar v-ati casatorit doar de 6 luni ...

- Da, dar vom fi “divortati pe viata.”

Au divortat.

Ea era avocata iar el artist...

*

Dom’ Buni nu ma mai vrea... mi-a pus in vedere sa ma mut si ...urmeaza divortul ...

- Totusi, pareati asa de potriviti

- Da, dar s-a dus totul pe apa Simbetei, vrea sa fie libera ...zice...

- Ce motive invoca?

- Zice c-am batut-o

- Si ai batut-o?

- Am batut-o e drept dar nu numai eu ...

- Cine a mai batut-o?

- Nimeni pe ea ... ea m-a batut pe mine, adica am dat eu dar a dat si ea. Sa nu credeti ca nevasta-mea-i pisicuta pe care o stie lumea; are niste gheare. Vreti sa vedeti ce mi-a facut, cum m-a zgariat?

- Nu. Nu-i nevoie, te cred dar... de ce nu vorbesti cu socrul tau, pe care-l cunosc si care pare un om echilibrat? Cred c-ar vrea sa v-ajute...

- Nu mai vrea nici el acum, zice c-am epuizat toate sansele acordate ...

Erau totusi compatibili;
Poate ca prea “potriviti” totusi ...

*

- Buni Cocar, sunt separata si pe dumneavoastra.
- De ce pe mine?
- Fiindca ati stiut ce fel de om este, stiati ce a facut si cu toate astea ne-ati sfatuit sa ne impacam...am pierdut atita timp...
- E drept ca v-am vorbit, dar nu cred ca v-am sfatuit sa nu divortati...cred ca v-am spus ca impacarea este o optiune ceea ce e diferit totusi ...
- Da. Dar nu trebuia sa ziceti nici asta. Trebuia sa ma sfatuiti pur si simplu sa divortez. Doar il cunosteati. Stiati ca m-a batut inca in luna de miere. Stiati cum s-a purtat cu copiii. Stiati tot. De ce nu m-ati incurajat sa divortez ca era mult mai bine.
- Imi pare rau c-ai suferit atita si ai ajuns tot aici ... si nici pe copii nu i-a ajutat sacrificial meu. N-a meritat ...cred ca el a fost cel mai mare dusman al meu pe lume. Sunt sigura ca are suflet de criminal. Poate c-a si omorit...nu m-ar mira sa aflu si asta despre el...

Pacat.

Si totul a inceput cu o “mare dragoste.”

*

- Am venit sa va multumesc pentru ajutor si sa-mi iau “la revedere” de la dumneavoastra, plec de aici in zone calde...
- Va mutati... cred ca e o alegere buna... iernile aici sunt ...
- Doar eu plec...
- Cum asta? Lui nu-i place caldura?
- Divortez si eu...

- Tuuuu, dupa o nunta despre care inca mai vorbeste lumea si mai ales dupa o poveste de dragoste ca a voastra?
- Da, eu... cred ca toti vor zice ca sunt o femeie rea ...
- Pai sotul tau este celebru... si pe astia faimosi nu-i prea parasesc nevestele, adica nu-i un om chiar obisnuit. Nu esti mindra de el?
- Corect ...este faimos, este talentat dar, nu ne potrivim ...eu vreau familie, el nu, eu vreau copii, el nu. El e cununat cu profesia lui. Eu nu sunt decit o anexa.

Acesti oameni au facut sacrificii mari ca sa ajunga in “paradisul casatoritilor” dar tineretea, frumusetea si talentul n-au fost in stare sa-i implineasca sau sa-i tina macar impreuna.

*

- Frate, mi-e frica de Dumnezeu, ma tem sa nu ma pedepseasca...
- Care este problema ta?
- Nu ne-ntelegem. E rea. Pina si parintii ei sunt de acord cu mine. Adevarul este ca nu ma respecta. Imi dau seama ca-i asa... si asta, fiindca n-am studii superioare.
- Ea are?
- Nu, dar zice ca nu conteaza la o femeie, doar la barbat.
- ?
- Taica-sau are
- Si asta face din ea profesoara?
- Spuneti-mi ce sa fac?
- Iarta! Iubeste si smereste-te!
- A, stiu, astea ar da rezultate dar ea nu merita un sot pocait. Daca ar fi vorba de altcineva, poate c-as face-o dar nu pentru ea.
- Nici Dumnezeu nu merita un om pocait in persoana ta?
- Ba da...dar ...
- Si copilul vostru?
- Nici el nu ma respecta, deci poate sa stea cu ea.

Au divortat.

Pina la divort nu-l respecta nevasta acuma nu se mai respecta nici el pe el insusi. Cit despre ceilalti...

Complementari

Dumnezeu n-a creat monotonia ci armonia. Muzica.”Cerurile spun slava lui Dumnezeu...” (Psalmul 19) Planetele de marimi colosale alcatuite din diferite substante care zboara cu inegala viteza, striga slava Creatorului si asta intr-o perfecta simfonie.

Universul nu este numai apa si pamint sau numai stinca. Nu este un desert de cenusa. El e bijuterie divina de proportii uriase.

Frumusetea cosmosului consta in diversitatea lui si in unitatea in care se sincronizeaza sistemele ce-l compun. Galaxiile se completeaza, nu concureaza intre ele. Toate merg spre acelasi scop intr-o sfinta splendoare.

Juan Carlos Ortiz, un pastor argentinian a observat ca este nevoie de o revizuire a vocabularului crestin. De multe ori, spunea, atribuim termeni ca “exceptional” unui diacon care-si face datoria de...diacon. Un slujitor al lui Dumnezeu nu este, observa Ortiz, “marele serv al crucii.” El este doar un serv (nu exista servitori faimosi, dar daca tu sti vreunul atunci acela ... nu este serv) al Domnului. Atit. Acesta este rolul si chemarea lui.

Privite prin prisma vesniciei lucrurile de acum si de aici capata alte valori:

In cintarea: “In lumea asta toate-s trecatoare”, am descoperit acest vers:

“...necazul meu de azi va fi cindva cununa vietii cea nepieritoare
ce Domnu-n ziua cea mi-o va da.”

Ne trebuie mereu si in toate perspectiva eternitatii.

Un crestin chinez a fost intrebat: “ce planuri aveti pentru vesnicie?”

Simplu omul a zis ca are de multumit la trei personae: “Mai intii Domnului Isus c-a m-a rascumparat prin jertfirea de Sine. Apoi misionarului care m-a cautat, m-a gasit si mi-a dat Evanghelia. La urma il voi cauta pe cel care l-a sprijinit financiar pe misionar.”

Toti vom multumi la multi pe celalat tarim. De fapt ni se schimba perspectiva imediat ce ne apropiem de el. N-ai observat ca la inmormintarti oamenii pling ca n-au fost atenti cu cel plecat. Copiii nu si-au inteles mamele. Sotii nu si-au respectat sotiile si viceversa. Optica de eternitate.

*

Barbatii sunt foarte diferiti, spun femeile, iar sotii lor nu inteleg de ce nu sunt si ele asa mai putin complicate, mai de inteles, sau mai concret, de ce nu sunt mai “barbate?” Intrebarile sau imputarile, nu afecteaza realitatea: din crestetul capului pina-n talpa piciorului, sunt diferite intre barbate si femei. Rar se intimpla, chiar si in secolul 21, sa nu-ti dai seama daca ai in fata un barbat sau o femeie.

Cu toate aceste caracteristici fizice distincte, marile deosebiri stau in omul din-launtru. In sufletul, in mintea si in emotiile sotilor se afla cele mai profunde diferentieri.

Barbatii, se stie, sunt mai putin comunicativi decit femeile. Nu sunt muti... ci barbati. Asa este scris in genele lor, dar regenerarea spirituala invinge genetica si o sotie credincioasa maritata cu un barbat condacrat Domnului nu se va plinge ca-i necomunicativ.

Femeile simt nevoia sa vorbeasca mai mult dar nu vor prin asta sa fie neaparat luate prea in serios, ele vorbesc de placere si nu fiindca vor solutii de la sotii lor. Se bucura si se pare ca sunt unse pe suflet daca-s bagate in seama, daca-s apreciate, mai ales in public.

Barbatii vor sa fie respectati iar sotiile au dorinta sa fie mai mult timp impreuna cu sotii lor. Timp de calitate in care ele sa fie singura lor preocupare. Sufletul lor are nevoie de timp petrecut alaturi de ei.

Si la femei regenerarea spirituala sau nasterea din nou trebuie sa invinga pornirea naturala si chiar “alcatuirea sufleteasca” fiindca traim prin credinta nu prin vedere.

Scriptura invata ca in Hristos nu este nici barbat nici femeie, adica traditionalele deosebiri pe tarim natural sunt suspendate de alte valori mai importante cum ar fi compasiunea, smerenia, spiritul de jertfa sau bucuria in Duhul Sfint.

Omul este alcatuit din trei parti care formeaza intregul. Cele trei sint: trupul, sufletul si duhul. Numai toate impreuna dau omul. Daca una lipseste, lipseste omul. Daca trupul este mort sau separat de celelalte doua, avem “ramasite pamintesti si oseminte” dar nu om.

Fiecare din aceste parti are normele si nevoile ei distincte. Trupul are nevoie de hrana de odihna si de exercitii fizice ca sa nu se atrofieze muschii.

Duhul se vrea mereu unit cu Dumnezeu. Vrea sfintenie si sufera precum Lot in Sodoma cind nu-i este satisfacuta nazuinta.

Sufletul cuprinde sentimentele, ratiunea si vointa. Fiecare din acestea exista cu un rost si pentru o buna functionalitate trebuie intelese in parte.

Metoda miraculoasă

Recent mi-a cerut ajutorul un om neobisnuit. Voia o minune ca sa-si salveze casnicia. Nu era crestin. Mi-a acordat doar o ora.

I-am spus ca minunile se petrec si astazi din voia lui Dumnezeu. El da acest dar oamenilor ca o dovada de dragoste. De regula minunile au loc in situatii de criza.

Mi-a raspuns ca situatia lui este disperata ...

Eu voiam sa-i spun mai multe, dar parea ca stie tot ce auzea. Nu-l deranja nimic din spusele mele. Credea in Supranatural. Era evreu.

M-a-ntrebat doar ce are de facut.

I-am spus, dupa ce m-am rugat pentru el, sa meraga acasa si Sa-L astepte pe Dumnezeu.

M-a ascultat cu evlavie..

Domnul, s-a indurat si a luat aminte la nevoia acestui descendent al lui Avraam.

Ce va fi cu el mai departe cu el, numai Dumnezeu stie.

Interviu

1. Multa vreme am crezut ca stiu care este voia lui Dumnezeu dar m-am inselat. Am interpretat unele “semne” ca fiind voia Lui dar de fapt a fost ...voia mea. Cum sa deosebesc voia Lui de a mea? (D.G.)

1. Raspuns: Cind voia Lui iti place in intregime, cind nu te costa nimic ba iti aduce chiar si un bun profit sunt sanse bune sa fie de fapt voia ta. Voia Lui este desavirsita in plan spiritual dar pe plan omenesc este adesea greu de mistuit. Aminteste-ti de Iosif, de Ieremia sau de Pavel. Acestia au trait voia lui Dumnezeu si au ...platit, din greu pentru aceasta, nu au... profitat din plin.

2. Desi ne-am luat din dragoste, cel putin eu am fost sincera, acum nimic nu merge. N-avem nimic in comun. Nu ne ajuta nici soacra... Dati-mi un sfat, ajutati-ma! (M.F.K)

R. Va raspund printr-o intrebare: care credeti ca este cea mai imperios necesara schimbare in familia dumneavoastra?

2'. Pai in primul rind trebuie sa ma schimb eu...dar si el trebuie sa fie mai... linistit, sa nu mai tipe atita...

2' R. Incepeti cu ...inceputul propus de dumneavoastra: intii trebuie sa ma schimb eu.

3. Tata imi zice ca decit sa ma marit “asa prost” mai bine ramin nemaritata. Dar eu il iubesc pe prietenul meu si vreau sa ma casatoresc cu el. Pot sa trec peste voia tatalui meu?

R. Este greu pentru orice tata sa-si accepte potentialii gineri. Nimeni nu e bun pentru fiicele lui...

Cred ca voia Tatalui Ceresc este esentiala. Tatal pamintesc va accepta sa fie “infrint” de ...dragostea ta pentru Dumnezeu, pentru prietenul tau cit si pentru el.

4. Ce tot vorbiti acolo? Nu exista nevasta fara cusur, punct.

R. Biblia zice ca exista. Tot ea, Biblia ne ajuta s-o ...aflam, dar daca aveti “taria opiniunilor”, nu insist sa va schimb parerea. Va recomand sa cititi totusi cartea pe care o tineti in mina.

5. Sunteti de acord ca o femeie trebuie sa fie supusa sotului ei, doar zice Biblia? (T.C.)

R. Nu stiu, fiindca nu citesc indemnurile Bibliei pentru ...neveste. Mi-ajunge sa inteleg si sa implinesc ce le zice Scriptura, barbatilor.

6. Ce sfat aveti pentru mine, stiind tragedia vietii mele?

R. Psalmul 1:1 ... nu te duce la sfatul celor rai ...nu te aseaza pe scaunul celor batjocoritori!

7. Cum creste dragostea?

R. Cred ca prin daruire, dupa principiul “dati si vi se va da” sau ce seamana omul aceea va si secera.

Scriptura spune ca din pricina inmultirii faradelegilor dragostea se va raci. Faradelegile proprii, nu ale altora sunt in discutie fiindca ele raceasc dragostea noastra. Deci, intreb, daca faradelegile si erorile sunt in stare sa raceasca dragostea, oare neprihanirea si faptele ei sa nu fie in stare sa incalzeasca?

8. Prietenul meu m-a parasit fiindca n-am fost de accord cu propunera lui, sa postim si sa ne rugam ca sa aflam voia Domnului cu privire la eventuala noastra casatorie. N-am fost fiindca eram deja impreuna de un an de zile. Nu credeti ca trebuia sa facem asta inainte de a incepe prietenia?

R. Bineinteles. Ar fi fost mai bine.

9. Care vi se pare cauza principala a atitor casatorii esuate?

R. Superficialitatea celor ce se casatoresc.

10. Nu cred ca barbatul meu gindeste bine si de aceea nu pot sa ma supun lui. Ce ma sfatuiti?

R. Cind v-ati casatorit ati apreciat filozofia lui? Este acelasi om, cred. Ati facut legamint cu el si sunteti chemata sa va respectati legamintul chiar daca el nu vi se mai pare vrednic de ascultare. Ajutati-l totusi...

11. Am 30 de ani, sunt divortata de patru ani, n-am copii si acum am gasit un suflet minunat cu care as vrea sa ma recasatoresc. Imi da Dumnezeu voie sa fac asa ceva? (M.M.)

R. Biblia invata ca toti oamenii au pacatuit si orice pacat este la fel de nociv in ochii Lui. Stiu ca reconcilierea ar fi cea mai buna cale dar fiindca fostul sot v-a parasit si fiindca dumneavoastra nici nu l-ati cunoscut pe Dumnezeu pina acum, cred ca sunteti libera sa va recasatoriti.

Nu este chemarea mea sa decid aici, imi exprim doar parerea, constient ca voi fi mai intens judecat pentru spusele mele decit veti fi dumneavoastra daca decideti sa va recasatoriti.

Ramin destule aspecte de clarificat, cele mai actuale imi par acestea:

Traiesc cei recasatoriti in preacurvie constanta?

Pot fi si ei iertati daca isi recunosc gresala si se smeresc?

Pot fi complet reabilitati?

12. Ati dat (se pare) binecuvintare la nunti, peste oameni care nu au fost nascuti din nou. Aveti vreo justificare?

R. Este adevarat ca am cerut binecuvintarea peste multi oameni si am crezut ca Dumnezeu le-o va darui. De fapt El ne cere sa binecuvintam pina si pe dusmani. Pot preciza ca prin cererea binecuvintarii nu am aprobat totdeauna si casatoria cuiva. Cind ma invita cineva la casatorie (destul de rar totusi) “zarurile au fost aruncate” deja si nu mai ramin decit doua posibilitati pentru mine: neutralitatea sau binecuvintarea. Am ales mereu, recunosc, binecuvintarea.
Nu regret aceasta decizie.

14. As dori sa stiu cum v-ati casatorit dumneavoastra.

R. Cu ajutorul lui Dumnezeu. L-am rugat sa ma calauzeasca si a facut-o.

15. Fiindca barabatul meu este ca un copil eu ma supar de multe ori. Ce ne recomandati?

R. Nastere din nou.

Pocainta.

Credinta.

Rugaciune

si

Post.

16. Domnule Buni, dumneavoastra nu prea cunoasteti viata reala... Stiti Biblie, se pare, dar asta este cel mult 10% din viata propriu zisa. Nu ati fost expus la viata dura de care, in general, are parte cineva in lumea celor necredinciosi ... Credeti ca va puteti imagina macar ce fel de tragedii sunt pe lume. Fara o traire personala in lumea adevarata cred ca dumneavoastra oferiti, in cel mai bun caz, un fel de paliative...

R. Cuvintele Scripturii nu sunt paliative. (“medicamente” date muribunzilor care alina dureri dar nu ajuta la recuperarea bolnavului.) Ele sunt Duh si viata. Cred ca ele pot ajuta pe orice om din lume si de lume, indiferent de stare.

In ce priveste viata reala cred ca am avut parte de ea din plin. Practic, viata nu poate fi decit reala chiar cind trairile difera.

17. Ce stiti despre “botezul pentru cei morti”

R. Stiu ca este mentionat in Biblie dar nu este recomandat de Biblie. (I Corinteni 15:29) (Am intilnit citiva crestini care au practicat botezul pentru decedati dar personal l-am inteles altfel. Odata, demult, o persoana in virsta din regiunea Olteniei mi-a cerut s-o botez “in contul mamei ei. N-am botezat-o...)

Cred ca Pavel spune doar ca si paginii cred in inviere, altfel nu s-ar boteza. Deci, crestinii care au un Salvator inviat ar trebui sa fie primii care sa creada si sa marturiseasca invierea de obste.

In vremea noastra exista un cult, in care membrii au o lista de personae care, cred ei, au nevoie de ajutor special ca sa ajunga in rai. Ajutorul ar consta in botezul membrilor acestei confesiuni in numele si spre folosul decedatului.

18. M-am separat de sotul meu. Eu l-am instrainat. A fost aproape in exclusivitate vina mea. Credeti ca mai am vreo sansa sa-l recistig? Cum?

R. Cred ca totul este posibil. Mai stiu ca barbatii ofensati nu se recistiga usor dar nu va dati batuta. Perseverenta aduce biruinta. (Luca 18:1) Pentru impacare este necesara iertarea vinovatului iar aceasta se obtine pe calea recunoasterii greselii.

Marturisiti eroarea si cereti iertare.

19. Nu credeam ca ma voi certa cu sotia mea niciodata dar constat ca mereu reusim “performanta.” Aveti vreun sfat?

R. Va certati fiindca sunteti diferiti si nu ati invatat sa va acceptati diferentele. Cred ca o “cura de comunicare” care sa aiba drept scop o mai buna cunoastere a celuilalt ar elimina multe conflicte.

De multe ori oamenii se cearta sau au neintelegeri mocnite datorita trecutului. Prietenii sau sotii din trecut sunt adusi in actualitate si contamineaza relatia curenta.

O doamna divortata si recasatorita ii facea reprosuri sotului cel nou ca nu este la inaltimea celui din trecut.
Apoi se mira ca nu se inteleg.

20. Credeti ca nevasta trebuie sa fie supusa barbatului ei?

R. Da. Bineinteles. As vrea sa adaug doar ca si barbatul trebuie sa fie supus sotiei lui. Supunerea reciproca este dovada dragostei. Fara supunere mutuala relatia este nesatisfacatoare pentru ambele parti.

Acelasi Autor, prin acelasi scriitor a emis ambele imperative: (Efeseni 5:22) “Nevestelor fiti supuse barbatilor vostri” si “Supuneti-va unii altora.” (Efeseni 5:21)

21. Sunteti constient ca divortul este mai raspindit printre crestini decit printre necredinciosi?

R. Asa este si ... n-ar trebui sa fie. Statistica inasa este incapatinata. Tot ea ne spune ca multi necredinciosi nu se casatoresc. Doar locuiesc impreuna si cind se despart, statistica n-are ce sa zice fiindca ei nu figureaza pe liste.

22. Vorbind despre sex, credeti ca exista vreun “tabu” ?

R. Sunt foarte multe si in Legea mozaica sunt enumerate destule. Calcarea normelor era ades pedepsita cu moartea.

Bestialitatea, abuzarea sexuala a copiilor cit si sexul cu fete fecioare mi-au parut totdeauna acte criminale de cea mai abjecta speta. Cred c-am citit intr-o carte de Petre Tutea ca un om casatorit inceteaza a fi om daca defloreaza o fata fecioara, care nu este sotia lui. Sunt intru totul de acord cu el. Un astfel de “om” ar fi primul acuzator daca i-ar face cineva asa ceva sorei sau fiicei lui.

23. Care au fost cele mai dificile momente din viata ta?

R. Pierderea prea devreme a parintilor am resimtit-o mereu. M-am consolatat cu ideea ca “numai cei buni mor tineri.” Apoi am fost strivit de povara pacatelor mele. De n-ar fi fost Domnul Isus sa ma salveze, nu ti-as mai fi raspuns la intrebare.

24. Recent a fost desemnat, cel mai mare roman din istoria poporului nostru. Daca ati urmarit procesul as vrea sa stiu opinia dumneavoastra.

R. Ma colinda mereu gindul ca scara valorilor o stabileste Dumnezeu. In cartea Lui, cel mai mare dintre fiii oamenilor este cel mai mic si viceversa. Saul din Tars si-a luat numele de “cel mic” sau Pavel. Si n-a fost mic, ba a fost, dupa cum se exprima un compatriot: “cit Mediterana.

Eu l-as fi votat pe Marcu Nichifor, dar oricum ... astfel de clasamente... nu sunt recomandate de Domnul Isus. El spune: “... intre voi sa nu fie asa” si El trebuie sa aibe ultimul cuvint.

25. De ce credeti ca Biserica va iesi biruitoare?

R. Are cea mai dreapta cauza, Salvarea lumii.

26. Credeti ca trebuie sa avem modele umane de viata, pastori, parinti sau dascalii?

R. Dumnezeu ne-a dat Un Singur Model, pe Domnul Isus. A lua pe altul drept model inseamna a-I spune indirect lui Dumnezeu ca modelul Lui nu este adecvat pentru tine. A merge dupa un om inseamna a-l accepta pe acesta cu virtutiile si ...slabiciunile lui. Tragic este faptul ca nici nu ne dam seama cit de repede slabiciunile lui, devin “virtutiile” noastre.

27. Sotul meu nu este tandru. Credeti ca s-ar putea schimba si cum?

R. Comportamentul dumneavoastra este decisiv. Apreciati-l pentru ce este si pentru ce face. Apoi, fara sa-l intimidati sau “asfixiati” aratati-i tandrete, prin fapte, fara cuvinte. Daca el initiaza dialogul pe aceasta tema, ati cistigat.

28. Sunt hotarit sa ma casatoresc, prin credinta. Aveti vreun sfat?

R. Daca aveti credinta si sunteti sigur ca aveti atunci mergeti inainte cu Dumnezeu. Numai in cazul in care nu aveti indoielei.

Este o poveste despre Avraam si fratele lui. Pe amindoi i-a chemat Dumnezeu si primul lor test a fost sa se arunce intr-un foc anume.

Avraam s-a aruncat fara ezitare si nu s-a ars. Fratele lui a ezitat dar dupa ce a vazut ca Avraam nu pateste nimic, s-a aruncat si el dar a fost ucis de flacari.

Concluzie: Avraam a avut credinta, fratele lui, desi s-a aruncat, n-a avut.

29. De ce nu se vindeca toti oamenii in urma rugaciunii?

R. Dumnezeu ne da vindecarea ca pe o arvuna a starii viitoare. Arvuna nu este intregul ci este doar partea.

30. Ce credeti despre glume?

R. Cred ca plac si sunt totodata nocive. Eu am fost “consummator” dar int-o zi m-a vindecat Dumnezeu. Iata cum: eram cu citiva pastori la masa si citiva au inceput sa spuna bancuri, mai ales doi dintre ei. Noi ii admiram. La un moment dat unul dintre cei doi “campioni” exclama: eu si amicul (glumetul) avem aceeasi ungere.”

M-am ingrozit. Ungerea insemna altceva.

De atunci de cite ori aud o gluma ma gindesc la ungere si caut ... usa.

31. Credeti in “karma?”

R. Cred in legea “semanatului si seceratului.” Daca un om binecuvinteaza va fi binecuvintat. Daca unui om ii place blestemul, acela va cadea asupra lui. (Psalmul 109:17)

(Coperta spate)

Citeva note biografice

Buni Cocar s-a nascut la 24 Decembrie, 1952 in comuna Lescovita, un sat din Sudul Banatului. Parintii lui, Ana si Cornel au fost credinciosi baptisti, tatal fiind pastor in acea zona. Are un singur frate, Beniamin. (Beniamin este pastor in Atlanta)

Buni a studiat la Seminarul Teologic Baptist intre anii 1974 si 1978. Dupa absolvire a slujit ca pastor in Biserici locale Baptiste din Valea Jiului si din Bucuresti. Buni a fost mereu preocupat de lucrarea Duhului Sfint in prezent si Duhului Sfint ii datoreaza absolut totul.

In 1986 a emigrat in S.U.A. impreuna cu sotia, Mariana si cei trei copii: Eunice, Emanuela si Bunyan. S-a stabilit in Chicago unde traieste si astazi. Acolo li s-a nascut si al patrulea copil, Samuel.

(Actualmente, Bunyan este pastor in Dixon, Illinois iar Samuel este student la o scoala teologica din Deerfield, Illinois)

In S.U.A., Buni a intrat intr-un teritoriu nou pentru el: Psihologia. "Din curiozitate si din ... nevoia de a-mi sustine familia."

A lucrat intr-o clinica timp de 16 ani, cind a realizat ca locul lui este in slujirea lui Dumnezeu. A abandonat imediat serviciul si s-a pus complet la dispozitia lui Dumnezeu, la jumatatea anului 2002.

A inceput sa calatoreasca in diferite locuri de pe glob, dupa cum il calauzea Dumnezeu, lucru pe care-l face si astazi. Apoi a inceput sa scrie despre Dumnezeu, despre lucrarea Lui si despre lucruri pe care le-a trait si pe care le-a invatat.

Cartea de fata este iesita din interactiuni cu oamenii intilniti in cale. Nu este un "Manual" despre dragoste sau despre casatorie. Este o simpla depanare de amintiri impletite cu lectiile ce se desprind din ele.